

Yêu Hồ Tiểu Bạch

Contents

Yêu Hồ Tiểu Bạch	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13: Phiên Ngoại	42

Yêu Hồ Tiểu Bạch

Giới thiệu

Edit:Tieumanulk Thể loại: Đàm mỹ cổ trang,sủng. Ở trên ngọn núi Lưu Ly và trong động Lưu Ly, kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-ho-tieu-bach>

1. Chương 1

Ở trên núi Lưu Ly, trong Lưu Ly động ngàn vạn không nên hỏi Tiểu Bạch là ai? Người ta có khi sẽ cho người và hắc là cùng một loại, rồi sau đó cho người một ánh mắt, bĩu môi nói cho người biết hắc đang nằm úp sấp trên đồng rơm bên kia.

Tiểu Bạch chẳng qua là nữ danh của hắn, đại tiên trong động Lưu Ly đặt tên gọi yêu cho hắn, không nói tất cả mọi người muốn quên mất, Tiểu Bạch cũng là yêu hồ, nói khó nghe chính là hồ ly tinh một con, hắn cũng coi như có chút nổi danh, cha mẹ hắn đều là Cửu Vĩ Hồ tu đạo ngàn năm, bởi vì ... vì có huyết thống tốt đẹp cho nên khi hắn mới ra đời đã là hồ ly tinh mà không giống những loại thú khác phải tu hành ngàn năm mới thành tinh.

Bất quá hắn mới ra đời không lâu cha mẹ hắn phải thăng thiên, chỉ đem nó để lại cho Lưu Ly động với những thứ đại tiên kia. Lưu Ly động là nơi của các yêu ma tinh quái còn đang tu hành hay là một chút cũng không muốn trở thành tiên, động chủ là một nữ nhi gọi là U Linh đại tiên.

Theo đạo lý nói Tiểu Bạch ở giữa những người cũng không thu hút, nhưng trình độ ngu ngốc của hắn thì đương danh động phủ, Tiểu Bạch mười ngày có tám ngày đang ngẩn người, một ngày còn lại thì mơ màng, còn dư lại ngày nào đó bị trêu chọc chạy tây mãi không biết mệt.

Loại Tiểu Bạch này lẽ ra nên sống ở trong động để an toàn, nhưng có một ngày Tiểu Bạch thấy Sâu đại tiên thần bí hi hi xuống núi, cho nên nhất thời tò mò đi theo.

Đi từ trong núi Lưu Ly xuống đường phố loài người, Tiểu Bạch nhìn đông nhìn tây, một lúc lâu sau mới phát hiện mình đã lạc mất còn trùng đại tiên, hai tử mười tuổi vóc người năm tuổi đầu óc trẻ con Tiểu Bạch lập tức luống cuống, đứng ở giữa đường cái khóc lên.

“Hu hu, còn trùng đại tiên, người đi đâu, Tiểu Bạch không biết đường ta làm sao về nhà đây?”

Tiểu Bạch ở nơi nào khóc đến thê thảm. Một đại thẩm hảo tâm đi tới.

“Phía trước có một đạo sĩ coi bói rất chuẩn, ta dẫn người đi tìm hắn để cho hắn tính toán cho người, hoặc vẽ một bản đồ để người về nhà cũng tốt.”

Nếu là nói với yêu tinh khác đương nhiên biết đạo sĩ là kẻ địch đích thiên của đại tiên, đạo sĩ không nói đạo lý chỉ cần người là tinh Linh quý quái bất kể người đã làm chuyện xấu hay không đều cho người là yêu tinh xấu thu phục chỉ có kia Tiểu Bạch thật là không có nhận thức, ngây ngốc đi theo.

Lão đạo sĩ nhìn hắn mấy lần rồi nói muốn nhìn tay của hắn, Tiểu Bạch ngơ ngác vươn rảnh tay, một cái đã bị bắt được.

“Người thật trắng?”

“Đúng vậy, đúng vậy đó, tay ta trắng? Sâu đại tiên nói cái móng ta còn trắng hơn, người có muốn nhìn hay không?”

Mồ hôi lạnh rơi xuống hắn nghe nói xem tay còn có nhìn cái móng thì không có? Không có hỏi chủ động như vậy làm cái gì? Xứng đáng là đời sau hồ ly tinh.

“Tiểu hồ ly tinh ta xem người hôm nay chạy trốn nơi đâu.”

Nói thì chậm nhưng tốc độ thì nhanh, lão đạo sĩ nói chuyện nhân tiện chọn pháp khí thu yêu.

Tiểu Bạch Bạch liếc một chút, nhưng cũng biết chạy trốn, Bạch Bạch vứt bỏ y phục trên người biến thành tiểu hồ ly cùng lão đạo sĩ triển khai truy đuổi ở trên phố xá sầm uất, nó thấy động liền chui vào, mắt thấy đạo sĩ càng đuổi càng gần, phía trước xuất hiện một nơi ngói lưu ly vàng óng ánh, nhìn lại tường cao chừng ba thước kia dưới có một cái rãnh nhỏ, Bạch Bạch không chút do dự chui vào, chui lần lượt hắn cũng không biết mình chui đến đâu, vừa nhìn phía sau cuối cùng đã bỏ rơi được lão đạo sĩ. Vừa nhìn sắc trời tối đen, bụng đã đói làm sao bây giờ?

Tiểu Bạch cúi đầu dùng lỗ mũi bén nhạy ngửi chung quanh, rốt cục thấy một cái giường lớn trải gấm vóc vàng óng lạ thấy bên cạnh có một mâm quả, sử dụng móng vuốt nhảy lên bàn vặn xoắn.

Cơm nước no nê Tiểu Bạch nhảy vào một cái vại tẩy sạch một thân bùn đất, biến thành bộ dáng đứa trẻ nằm chết dí trên giường.

Đêm đã khuya Tiểu Bạch ngủ, có người đi đến cửa có người nói chuyện với nhau.

“Hoàng thượng, Lâm đại nhân cho người chuẩn bị lễ vật để lại ở trên giường, Lâm đại nhân còn nói ngài nhất định sẽ thích.”

“Thứ gì thần bí như vậy, còn muốn thừa nước đục thả câu?”

Thăm, thăm, Tiểu Bạch vào nhằm hoàng cung loài người, còn nằm ở trên long sàng!

Hoàng đế Mạnh Hạo uống công vào tấm cung của mình, đốt sáng lên đèn ***g liền thấy được cái chần trên giường mình căng phồng, vén lên một cái!

Thật trắng một đứa trẻ trần truồng, da trắng mịn, cái mông cũng trắng(Tiểu Bạch không có nói láo, cái mông của hắn là nơi trắng nhất ý.)

“Lâm đại nhân thật là có lòng.”

Lão già kia nhìn nọt, đại khái cũng biết gần đây các vị hoàng phi đều tranh nhau muốn sinh một thái tử, làm cho hắn phiền không chịu nổi, phi tử nào cũng không muốn gặp, tìm nữ hầu sinh ra đã hài tử đối với vua và dân cũng là không dễ giao đãi, tìm nam tử trưởng thành tạo thành hậu cung xinh đẹp cũng gây nên thị phi, một nam tử trẻ nhỏ hẳn là lựa chọn tốt nhất.

Kiểm tra cái mông nhỏ của tiểu hài tử trên giường, hài lòng a.

Hoàng đế dao động Tiểu Bạch làm hắn tỉnh.

“Lâm đại nhân muốn người tới?”

Như là đã xác nhận được, đối đãi lễ vật tự nhiên sẽ không khách khí.

Kết quả là Tiểu Bạch tự thấy một bóng người cao cao to to che phủ xuống.

“Người ép ta!”

Tiểu Bạch giãy dụa kháng nghị, kháng nghị không có hiệu quả cái người trên kia vẫn không đứng lên, Tiểu Bạch muốn trở thành hồ ly chạy trốn cũng không thể, bị một vật lớn như vậy đè ép, hắn trở nên nhỏ đi bị đè ép rồi?

Tiểu Bạch bị hoàng thượng sờ khắp toàn thân, người nọ còn không bỏ qua cho hắn. Hạ thân yếu ớt của hắn cũng bị nắm lấy.

“Chít chít chít chít, nơi đó không cho phép sờ.”

Người ta Tiểu Bạch có nguyên tắc nha, ở Lưu Ly động lâu như vậy, nơi đó của hắn cũng không có cho bất kỳ một đại tiên nào trong động sờ qua. Giờ àm sao có thể cho một con người sờ soạng chứ.

“Vật nhỏ người tên gì?”

“Ta tên là Hồ.....”

Tiểu Bạch vốn định nói mình là hồ ly tinh Bạch Bạch, nhưng coi như hắn cũng có chút đầu óc biết loài người sợ yêu ma quỷ quái, cho nên tạm thời đổi lời nói.

“Ta tên là Hồ..... Hồ Tiểu Bạch.”

“Người thật không sinh sai nha.”

2. Chương 2

Hoàng thượng ý là cảm thấy hắn cũng không tệ lắm, qua tối nay sẽ ban thưởng cho hắn, mà Bạch Bạch không khỏi kích động. Phải biết rằng bình thường trong động Lưu Ly đại tiên cũng từng nói với hắn.

“Ba mẹ người thật là sinh nhầm người.”

Nghĩ một chút hai Cửu Vĩ Hồ thành tinh kết hợp lại sanh ra một hài tử ngu ngốc như vậy , đổi lại hài tử khác cũng sớm là cao thủ trong đám thần tiên,nhưng Tiểu Bạch đây,ngoại trừ than thở thật sự không biết nói gì.

Hiện tại rốt cục có người cảm thấy cha mẹ của hắn không có sinh sai hắn nó có thể không cảm động sao? Tiểu Bạch kích động liền ôm lấy người trên mình mãnh liệt hôn.

“Cám ơn, cám ơn, rốt cục có người cảm thấy ta không tệ hu hu.”

“Ngoan, ngươi vốn không tệ, da tốt, gương mặt tốt, cũng không biết phía dưới mùi vị như thế nào?”

“Mùi vị người yên tâm, trong nhà có một cây đàn hương, hun đến trên người của ta mùi vị không tệ.”

Tiểu Bạch thật không biết đang giới thiệu cái gì? Nghe vào trong tai hoàng đế chính là hắn trước lên giường đã tắm rửa hun thơm.

“Rất tốt rất tốt, không tệ không tệ.”

Hoàng đế vừa nói vừa nâng một cái chân nhỏ của Bạch Bạch lên, long căn ngay thẳng tiến về phía trước,hét thẳm một tiếng.

“Ngao ô!”

Quái âm kia tại sao nhỏ giống Tiểu Miêu gọi. Rồi hãy nói Tiểu Bạch hậu đình thất thủ, nhưng không hổ là đời sau hồ ly tinh, eo nhỏ xoay uốn éo giãy dụa, giãy dụa, giãy dụa không ra, rồi phải bắt đầu tìm một vị trí thoải mái.

Hoàng đế thẳng lưng chạy nước rút, Tiểu Bạch chuyển thân thể tìm kiếm vị trí có thể làm cho mình thoải mái một chút,hai chân muốn hoàn ngang hông người ta bắt đắ dĩ chân ngắn quá, kết quả là đôi chân Tiểu Bạch gác ở trên bả vai hoàng đế, trước mắt đèn ***g đang xoay tròn,lổ nhỏ hậu đình bị mãnh liệt đâm vào,Bạch Bạch lại bắt đầu ngắn người.

(Chuột chũi đất độn thổ phải tốn bao nhiêu lực, Xuyên Sơn Giáp đại thúc chui động sâu? Trong nhà trên cây nghiêng có phải có một cái động hay không?)

Lúc này Tiểu Bạch cũng đã dậy!

Bạch a? Đây là cái gì? Người đang bị người ta làm a, người thật là cây mạt được cứu.(vị thuốc đông y)

Tiểu Bạch đáng thương không hiểu tại sao thất thân,bị hoàng đế loài người làm một đêm. Ngày thứ hai ngay cả khí lực bò dậy cũng không có.

Hoàng đế vào triều trọng thưởng cho Lâm đại nhân. Thật ra thì Lâm đại nhân đưa chính là một bức họa mỹ nữ,trên đó là hình là cháu gái họ hàng xa của ông,đáng tiếc bức họa kia,hoàng đế và Tiểu Bạch ở trên long sàng mây mưa thất thường lẫn qua lẫn lại bức tranh đẹp để biến thành mảnh giấy vụn.

Đáng thương chính là Hồ Tiểu Bạch mới nếm thử trái cấm hoặc là nói hậu đình thất trinh, sáng sớm ngày thứ hai không gì,buổi trưa đau khổ giãy dụa ngồi dậy,ngay cả là bị người nào làm cũng không biết.

Trước ngực viên ngọc nhỏ non màu hồng biến thành máu bầm màu đỏ tím, dấu hôn dấu răng bắt đầu từ cổ dọc theo người đến phía bên trong chân, sờ một chút cũng đau. Cả nơi vạ phần quan tâm tiểu chút chút cũng bị giày xéo sưng lên, đau đến không thể lấy tay sờ,hu hu!

Tiểu Bạch phát hiện còn có nơi thảm hại hơn,hạ thân của hắn chảy ra chất lỏng kỳ quái, giống sữa lại giống trắng dịch bên trong có vết máu, hắn ngồi xuống đứng lên nhiều lần.

Bạch Bạch buồn bã ngơ ngác vài giây rồi quyết định ngủ, nghĩ mãi không biết thì đừng có nghĩ,đợi thể lực trở lại mới có thể tìm đường về nhà.

“Vù vù!”

Tiểu Bạch theo ngủ không lâu,rồi ngáy nhỏ khò khò.

Đột nhiên phía ngoài đi vào hai thái giám. Một nói.

“Công công đưa bé kia ta xem đã rất thảm, không bằng để cho hần ngủ đi.”

“Như vậy sao được? Trước khi vạn tuế gia hồi cung nhất định phải dọn dẹp sạch long sàng, còn có đứa bé cũng phải tắm rửa sạch sẽ một chút, da thịt toàn thân không có nơi toàn vẹn, chắc mấy ngày nay bệ hạ sẽ không triệu kiến hần. Đem đến Tây Cung để tìm mấy người điều dưỡng cho hần.”

Tiểu Bạch đáng thương đang ngủ bị người khác khiêng đi, người khác tắm cho hần, hần vẫn ngủ, đặt lên một ... cái giường khác hần cũng còn đang ngủ, cảm giác của hần là giường lớn nơi này so sánh với giường rơm rạ trong động Lưu Ly thì thoải mái hơn nhiều.

Tiểu Bạch vì vù đang ngủ qua hai ngày mới trở lại bình thường, tỉnh lại xuống giường tìm đồ ăn, không thể để bụng đói.

Làm người thể tích quá lớn dễ dàng bị phát hiện, Tiểu Bạch biến trở về nguyên thân, một con hồ ly Tiểu Bạch so với mèo lớn hơn không được bao nhiêu, bắt đầu xuất động tìm kiếm đồ ăn.

Đáng thương vận khí của Tiểu Bạch không tốt, thời điểm đứng ở trên cái bàn gặm đồ ăn thì bị một tiểu thái giám phát hiện.

Một đồng cung nữ thái giám cầm lấy chổi lông gà triển khai truy đánh hần, Bạch Bạch đáng thương làm cả phòng tán loạn, cho đến một thanh âm uy nghiêm truyền đến.

“Các người làm cái gì vậy?”

“Khấu kiến hoàng thượng.”

“Miễn lễ, các người đang làm cái gì vậy? Khiến cho thư phòng ta ngổn ngang?”

“Có mèo hoang.”

Thái giám ngón tay run rẩy chỉ hướng con vật không sợ chết, bọn họ mới dừng đuổi giết Tiểu Bạch lại nhảy lên cái bàn tiếp tục ăn trộm đồ ăn.

“Đó là con mèo sao?”

Hoàng đế nhìn chung quanh cảm thấy đây không phải đơn giản là một con mèo, cho nên tính đi đến trước để nhìn rõ ràng.

“Hoàng thượng cẩn thận coi chừng hần làm ngài bị thương.”

Lão thái giám ra dấu ý bảo một tiểu thái giám đi tới, kéo lớp da ở cổ Tiểu Bạch nhấc lên, để cho hoàng đế nhìn chính diện một chút.

Cái đuôi thật to xù lông, vóc người nhỏ gầy là một con hồ ly sao. Nếu không chính là một con hồ ly chó.

Hoàng đế đi lên đi lấy vụn nhỏ bánh ngọt trên đầu Tiểu Bạch xuống, một khối thật to, nó là đem đầu chui vào trong mâm ăn sao?

Tiểu Bạch nhìn chung quanh, thức ăn trên bàn cách hần trở nên xa xôi, trước mắt trên tay người nọ còn mấy vụn nhỏ càng thêm mê người. Giấy dựa giấy dựa, đuổi dài đầu nhỏ lè lưỡi cố gắng liếm lấy.

Hoàng đế thử đem ngón tay đưa tới trước mắt hần, Bạch Bạch liền vươn đầu lưỡi liếm vụn nhỏ bánh ăn vào.

“Ha ha, thì ra là một tiểu cầu, trăm quyết định lưu lại hần làm sủng vật.”

Tiểu Cầu? Tiểu Cầu ở đâu? Tiểu Bạch ghét nhất tiểu cầu loài người, nó luôn đuổi theo cắn phía sau cái mông tựa như có thâm cừu đại hận với hần.

Quá khư nghe nói có một hoàng đế chỉ hươu bảo ngựa, hiện tại trong cung hoàng đế nhận nhầm một con hồ ly làm tiểu Cầu.

Cơm nước no nê Bạch Bạch gục trên đầu sư tử đá lớn trước tấm hoàng thượng ngăn người.

Hoàng cung ngói lưu ly màu vàng cách vài mét thì một cái rãnh, hần hiện tại cũng không rõ hần từ đâu đi vào cung, cũng không biết đường nào ra khỏi cung. Nghiên cứu, nghiên cứu hần đang nghiên cứu

Tường thành màu đỏ thật là cao, dựa vào thân hình và công lực của hắn nhảy ra ngoài? Đó là không có khả năng. Tiểu Bạch rất tự tin biết rõ lắc đầu.

Quay đầu sang hướng khác, nhìn một chút con đường khác, thật dài đến không nhìn thấy bến.

“Phù phù.”

Tiểu Bạch không cẩn thận từ trên đầu sư tử đá rớt xuống, một miệng gặm bùn.

“Ha ha.”

3. Chương 3

Nghe được tiếng cười mãnh liệt của tiểu thái giám quét sân trong viện, loại tràng diện này đối với Tiểu Bạch mà nói là tập mãi thành thói quen, trước kia ở Lưu Ly động, hắn đứng ở trên đầu tảng đá lớn ngăn người cũng thường xuyên té, mọi người đã tập mãi thành thói quen thấy cũng sẽ lườm hắn một cái chứ không cười, thói quen ư, một ngày kia hắn không té xuống mọi người lại thấy kỳ quái. Cho nên Tiểu Bạch bị người ta cười cũng là tập mãi thành thói quen, hắn nhìn thoáng qua tiểu thái giám cười khoa trương kia.

Nếu hắn tốn thời gian rất lâu vẫn tìm không được đường ra ngoài, như vậy người cười nhìn thấy hắn té, cũng là nhìn mãi thành thói quen.

Hôm nay thời gian tự hồi kết thúc, nhưng hắn ở chỗ này nằm cho tới trưa cũng không có tìm thấy lối thoát, hôm nay thời gian tự hồi kết thúc, xế chiều là thời gian ngủ trưa.

Tiểu Bạch lắc lắc mình xoa tung đuôi to, đi lên bậc thang chuẩn bị trở về phòng ngủ, ta nhảy, ta nhảy.

“Rầm!”

Một thanh âm vang lên, Tiểu Bạch nhảy lên bậc thềm, nhảy trúng một cấp, đầu nhỏ đụng phải bậc thang trên, đụng đến mắt nổ đom đóm, ngất đi.

Lúc này vừa gặp tổng quản Đại thái giám đi tới, tiểu thái giám xem một chút Tiểu Bạch nằm bất động trên bậc thang.

“Công công, sủng vật của vạn tuế gia có phải có chút ngốc không? Mới vừa rồi từ đầu sư tử đá té xuống, hiện tại lại bất động trên bậc thang, ông xem có cần quản nó hay không?”

“Một cái nhỏ chớ không cần đi để ý tới nó, nhanh để xuống đồ trong tay đi tìm người cho ta, hài tử ở tại Tây Cung tên là Hồ Tiểu Bạch không thấy đâu, mới vừa rồi vạn tuế gia nói buổi tối muốn tìm hắn tới hầu hạ, chiều hôm nay tìm không được người các người ai cũng chịu phạt.”

Thái giám cung nữ trong viện nghe đến đó ai cũng bỏ đồ trong tay xuống đi tìm người.

Rồi hãy nói tới Tiểu Bạch đụng vào bậc thang từ trong hôn mê tỉnh lại, sắc trời đã có chút tối đen, ngẩng đầu lên lắc lắc, nhìn chung quanh một chút tại sao một người cũng không có? Như vậy là một cơ hội tốt, phải biết rằng phía trước hắn còn có một nửa bậc thang chờ hắn đi, bây giờ bốn phía không ai nói cách khác nó có thể biến thành hình người đi lên. Như vậy tương đối bảo đảm.

Tiểu Bạch biến thành nam hài Hồ Tiểu Bạch đi lên bậc thang, vào phòng ngủ hoàng đế bò lên long sàng, thời gian buổi chiều hắn bị hôn mê, vậy ngủ không ngon. Đối buổi tối ngủ cảm giác tốt lắm.

Bạch Bạch quên mất biến trở về hồ ly. Cứ như vậy thân thể trần truồng nằm ở trên long sàng ngủ thiếp đi.

Hai tiểu thái giám đi vào trải giường chiếu.

“Hài tử kia tìm không được, hoàng thượng trở lại trách tội xuống làm sao bây giờ?”

“Người cho rằng ta không sợ thật ra tất cả mọi người đang sợ, cũng không biết đứa bé kia trốn đi đâu, a, người nhìn xem.”

Trời ạ, bọn họ tìm đến trưa không thấy thì ra Hồ Tiểu Bạch đã nằm ở trên long sàng, vẫn trơn bóng. Hai tiểu thái giám vui vô cùng, chần giường cũng không cần trải lót, hoàng đế tới có thể trực tiếp lên giường hưởng dụng ‘mỹ vị món ngon’ trên giường.

Đáng thương Bạch Bạch, trơn bóng trắng nõn nằm trên long sàng ngáy khò khò còn không biết hoàng đế thương yêu đang muốn tới gần.

Hoàng đế buổi tối trở về tắm cung đi ngủ, vô cùng hài lòng nhìn đến Hồ Tiểu Bạch đã bị cởi trống trơn đặt ở trên long sàng, nền đốt sáng bốn phía, nhìn kỹ thân thể trắng trắng mềm mềm.

Dấu vết hoan ái mấy ngày hôm trước vẫn rõ mồn một trước mắt. Bất quá nhìn ra được phía dưới người hắn đã điều dưỡng.

Viên thịt nhỏ trước ngực đã biến trở lại màu hồng phấn, dấu răng bắt đầu từ cổ dọc theo người đến bên trong chân, dấu vết cũng trở nên rất nhạt. Hạ thể tiểu chít chít cũng biến trở lại màu trắng nõn, lật ngược thân thể gầy nhỏ, hậu đình màu hồng phấn cũng giống như từng được cưng chiều.

Bất quá đứa nhỏ này cũng thật đặc biệt, hắn lật tới lật lui tới lật tới lật lui như vậy, hắn cũng chỉ trở mình chứ không tỉnh lại xem một chút là ai ở lật tới lật lui hắn. Nói không chính xác là mấy ngày hôm trước thất thân hắn cũng không biết bị ai làm.

Hoàng đế hôm nay quyết định muốn đứa bé kia thấy rõ hắn, nhớ lấy ai là chủ tử của hắn, ai là người hắn phải hầu hạ.

Hoàng đế nắm lấy bả vai nhỏ của Bạch Bạch, lay động lay động.

“Tĩnh lại, tĩnh lại.”

Bạch Bạch bị lay động tỉnh, theo thói quen bò xuống mặt đất, trước kia hắn ở Lưu Ly động luôn là ngủ ở nơi nào thoải mái, có đôi khi khó tránh khỏi chiếm giường ngủ đại tiên khác, người ta cứu tỉnh hắn và hắn đòi hỏi giường ngủ, hắn cảm giác không muốn mở mắt thời điểm sẽ như vậy, nhắm mắt lại bò xuống giường, gục trên mặt đất ngủ tiếp, có chuyện gì ngày mai tỉnh rồi hãy nói.

Nhưng lần này không giống với lần trước, hoàng đế nhìn hắn muốn rơi xuống giường, không thể làm gì khác hơn là đem thân thể hắn đứng lên ôm vào trong ngực.

Ừm, mắt nhắm lại như vậy hắn còn muốn ngủ? Hoàng đế cùng hắn mắt đối mắt, mũi đối với mũi, gần đến nỗi có thể cảm thấy hô hấp đối phương.

“Tiểu Bạch tỉnh lại.”

“Chuyện gì a? Ta muốn ngủ.”

“Đợi lát nữa hãy ngủ, hiện tại hãy mở mắt xem một chút ta là ai.”

“Lão Đại? Người là tiên nữ, để cho ta ngủ đi.”

“Ta không phải là lão Đại”

“Sâu? Ta không biết lão công ngươi ở đâu, ngươi đi chỗ khác tìm đi.”

“Ta cũng vậy không phải là Sâu, ta là hoàng đế, ngươi tỉnh lại cho ta!”

Hoàng đế hô to một tiếng cuối cùng để cho Bạch Bạch mở ra hai mắt, nhưng chỉ là hai mắt vô thần không rõ trạng huống.

“Ngươi là ai, tại sao âm ỉ nha? Ta không phải là chiếm giường của ngươi, ta đây ngủ trên mặt đất được chưa? Đã muộn, không để cho người ngủ rất không đạo đức.”

“Ta chỉ, chỉ muốn nói với ngươi, ta là hoàng đế, chủ tử của ngươi, là nam nhân sau này ngươi phải hầu hạ.”

“Nói giỡn, thế giới này không có chủ nhân, Sâu đại tiên nói, hắn sẽ không gạt ngươi.”

“Ngươi đã là người của ta.”

“Vậy càng không thể, trên căn bản ta không tính là người.”

Bạch Bạch có chút không xác định, yêu hồ có tính người hay không? Hình như không tính à nha? Cái vấn đề này trên căn bản lúc hần tỉnh táo cũng nghĩ không thông, huống chi bây giờ là trong trạng thái không tỉnh táo thì càng nghĩ không ra kết quả.

Mí mắt Bạch Bạch đánh nhau, mắt to bắt đầu cố gắng nháy mắt tới nháy mắt lui.

Hoàng đế nhìn hần rất ảo não, không nghĩ tới đứa nhỏ này không có tâm, nói gì đều nói không rõ. Mà hần cũng không còn kiên nhẫn nói với hần.

Mấy ngày cấm dục cũng không phải thương hương tiếc ngọc, tình hữu độc chung, hoặc là cái gì chủ nghĩa cấm dục nuôi thân, mà là hần ở nơi này hài tử vào ở Tây Cung sau đó tìm ngự y xem cho hần, ngự y nói đứa nhỏ này còn nhỏ, hạ thân bị phá thân sau này bị thương rất nặng, làm sao cũng phải điều dưỡng một chút mới có thể tiếp nhận cương chịu tiếp theo, nếu không vết thương kia có chuyển biến xấu.

Hần mặc dù không phải là thương hương tiếc ngọc nhưng cũng không muốn ở trên giường chơi đến chết người, còn nữa nhìn thấy huyết nhục mơ hồ cũng sẽ không có hứng thú.

Hôm nay hỏi ngự y, ngự y nói có thể, hần mới có thể cho đòi hần tới, thời gian cũng không phải là dùng để lãng phí nói gà nói vịt.

Hoàng đế vừa nhìn tình huống này, hay là mình động thủ tương đối thực tế hơn.

Hoàng đế đem Bạch Bạch đại giữa giường, tự mình cỡi xiêm y, thân thể cao lớn phủ lên, cấn lên tiểu đậu đỏ trước ngực Bạch Bạch một cái, ẩm ướt tiếp xúc Bạch Bạch vẫn ngủ không có tỉnh.

Hoàng đế tách ra hai chân tinh tế của Tiểu Bạch, long căn soàn soạt hướng hậu đình Bạch Bạch đâm đi vào.

“A”

“Á....hu.”

Tiếng kêu đau của Bạch Bạch giống tiếng mèo kêu, người hỏi xem thanh âm kia tại sao nhỏ như vậy?

Bạch Bạch của chúng ta không phải là lừa đầu, hần biết la được lớn tiếng cũng đau, la nhỏ giọng cũng đau, thế thì không bằng nhỏ giọng kháng nghị, tỏ vẻ xong rồi còn có thể tiết kiệm chút ít khí lực.

Bạch Bạch mở mắt ra lần này có ánh đèn, cuối cùng thấy rõ ràng trên người đang đè mình là cái dạng gì. Bạch Bạch chớp chớp mắt nhất thời không biết phản ứng như thế nào.

Bạch Bạch dưới tình huống này không có ngăn người, đau đến thét ra tiếng, nhìn người trên người nhiều mấy lần vẫn là đau, hần ít nhất kháng nghị mấy câu có lẽ hoàng đế phía trên dùng lực nhỏ hơn không chừng?

Thật là vì Bạch Bạch sốt ruột, rốt cục rốt cục, trong lúc hoàng đế thở hổn hển cố gắng chạy nước rút thật lâu rốt cục có phản ứng.

“Lần trước lộng thương ta cũng là người phải không?”

“Nhớ kỹ đó là cương chịu, hậu cung rất nhiều mỹ nhân cầu còn không được, hơn nữa trăm đối với người rất hài lòng, thân thể của người thật là trắng nõn.”

“Phải không, màu sắc của ta ta cũng rất thích, nhưng là đây không phải phải đều ta muốn hỏi? Ta muốn hỏi..... Ack Á.”

Bạch Bạch còn đang suy nghĩ mình rốt cuộc mới vừa rồi muốn nói cái gì? Hoàng đế lại đột nhiên đem hạ thân đâm sâu vào trong thân thể hần, đau đến hần vừa kháng nghị một ít tiếng thét.

“Người thật ngoan, so với phi tử hậu cung còn muốn ngon hơn.”

Hoàng đế đang hưởng lạc, thời điểm nam nhân ân ái luôn nói lời ngon tiếng ngọt.

“Đúng rồi ta mới vừa là muốn nói, cho dù ta ngoan lúc người yêu ta cũng không thể làm ta đau, đặc biệt là tiểu kê kê của ta người không thể lấy tay chà xát, lần trước nó đau đến ba ngày, đi tiểu cũng đau đấy.”

Vấn đề nghiêm trọng như thế Bạch Bạch vừa nói ra.

Bạch Bạch trần thuật sự thật cuối cùng dẫn tới hoàng đế có lương tri.

Hoàng đế đem hai chân Tiểu Bạch đè hai bên, hạ thân mạnh mẽ rất nhanh hướng cơ thể Bạch Bạch đâm vào.

“Ừm.”

Hoàng đế đem long chủng truyền bá phun vào trong bụng Tiểu Bạch. Sau khi phát tiết nằm chết dí.

“Lần trước là trẫm quá phóng túng, sau này người đi theo bên cạnh trẫm, trẫm sẽ bồi bổ lại cho người.”

Tiểu Bạch co rúc thân thể tìm một vị trí thoải mái, bắt đầu buồn ngủ.

Phóng túng, sói mãnh liệt, Bạch Bạch nhớ tới phụ cận Lưu Ly động sắc lang động dục thời điểm tựa hồ động tác cũng rất giống hoàng đế, bất quá dưới thân hắc đê là một con sói cái. Động tác của bọn họ có tên gì, Sâu đại tiên tựa hồ đã nói? Đúng rồi! Tên là ***, đó là trình bày giống đời sau.

Thì ra là loài người bên cạnh này cũng có lúc động dục, hiểu hiểu.

Bạch Bạch xoay người ôm lấy chân từ từ lên lên tiếng khò khò.

“Vù vù.”

4. Chương 4

Thật là một hài tử biết điều. Bị thương yêu đến vậy và không khóc không náo, ngay cả tiếng rên rỉ cũng bị đè nén, hoàng đế càng nhìn càng hài lòng, càng nhìn càng có hứng thú. Đem thân thể nho nhỏ trơn bóng của Bạch Bạch ôm vào trong ngực, không biết làm sao, cảm giác này để cho hoàng đế đang nhớ lại tiểu hồ ly kia.

Hoàng đế thu dưỡng tiểu sủng vật sau ba ngày mới biết đó là một con hồ ly, hoàng đế phát hiện sủng vật tiểu cầu vốn tưởng rằng nói sẽ gọi gâu gâu nhưng trong giấc mộng bị đánh thức kháng nghị lại kêu chi chi. Hoàng đế càng nghĩ càng thấy không đúng, thế mới biết tiểu sủng vật của mình là một con hồ ly, hắc biết là được cũng không cần thiết phải giải thích với người trong cung, chẳng qua chỉ cần dặn để nhiều thịt một chút cho nó ăn.

Xem một chút hài tử trong ngực có chút động tác thật giống hồ ly, nhớ tới hai tiểu sinh vật khả ái như vậy hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, hoàng đế quyết định muốn đem tiểu sủng vật hồ ly tới cho hài tử này để làm bạn với hắn.

Tiểu Bạch không biết Bạch Bạch rất được hoàng đế yêu thích.

Sáng sớm ngày thứ hai hoàng đế cố ý phân phó thái giám tắm cung không nên khiêng đi, mà tìm ngự y tới trị thương lần trước, trực tiếp đến tắm cung chăm sóc vết thương cho Bạch Bạch.

Hoàng đế sáng sớm đặc chỉ vừa lòng đi vào triều sớm, thật là đường làm quan rộng mở, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, trái với Bạch Bạch bị cứng chiu cả đêm nằm trên long sàng hoàng đế.

Thời điểm ngự y đến hắn còn chưa có tỉnh lại, ngự y vén chăn lên thẳng than thở, trong lòng hoài nghi cảm giác đứa nhỏ này thần kinh có vấn đề hay không?

Toàn thân đều là ấn ký xanh tím sau khi vuốt ve lưu lại, những dấu vết này chỉ cần xoa chút thuốc mỡ lên vết thương, xoa bóp mấy lần là được, còn không tính là nghiêm trọng. Nhưng phía sau nơi trực tiếp tiếp nhận hoàng thượng sủng ái, cửa động nho nhỏ đã nứt ra rồi, bốn phía cửa động dính vết máu còn có tinh hoa do chính long căn hoàng đế phóng ra. Nói trắng ra chính là dịch thể của nam nhân.

Ngự y rất cẩn thận cầm lấy miếng vải nhỏ, dọn dẹp uế vật trong ngoài vết thương này. Trong lúc đó nhìn hài tử ngay cả ánh mắt cũng không mở ra. Người xoay người cho hắn, người đem hai chân hắn tách ra giữ vững tư thế. Không biết là đau đến bất tỉnh, hay là biết điều trong hợp tác. Nhưng chính là không có phản ứng, người động sao hắn cũng như vậy.

Ngự y còn đang do dự có nên lên tiếng gọi hắn hay không,đồ trong ngoài vết thương đều dọn dẹp sạch sẽ nhưng thời điểm bôi thuốc vẫn rất đau, hơn nữa trước khi bôi thuốc còn cho hắn uống thuốc chống viêm.

Ngự y trong tay vừa cầm lên bông vải thấm nước dọn dẹp vết thương.

“A ô!”

Bạch Bạch vịn vẹo uốn éo cái mông nhỏ,lần này có lẽ là thật đau đớn, cái này chính là kháng nghị của hắn.Bạch Bạch bắt đầu hoạt động cái mông nhỏ trốn tránh bông vải thấm nước làm hắn đau đớn kia.

Ngự y kêu hai tiểu thái giám giữ chặt người hắn.

“Hài tử, kiên nhẫn một chút đi,thoa xong thuốc sẽ không đau đớn nữa.”

“Ừ ừ.”

Cũng không biết Bạch Bạch có nghe được không, chẳng qua là hai tiếng ừ ít nhất coi như đã đáp lại.

Ngự y cầm cây thăm bằng trúc soàn soạt làm cho vết thương mau sớm khép lại, thuốc mỡ tiêu sưng hướng lỗ nhỏ phía sau Bạch Bạch đâm đến.

“A!”

Kêu to một tiếng Bạch Bạch thét lên, tay nhỏ bé kháng nghị đánh xuống dưới giường. Đau a, đau a, lần này mới là thật đau đớn.Không bằng bất tỉnh thì tốt hơn. Hắn chẳng qua đã đói bụng, đói thì tỉnh,vừa lúc nghe được ngự y đang nói chuyện với hắn thì trả lời một câu liền đau thành như vậy,xem ra sau này ông này nói chuyện với hắn thật không nên đáp trả lại.

Nhưng mà Bạch Bạch ơi, cái này tựa hồ cùng người đáp lại không có quan hệ với nhau nha,trọng điểm là chuyện buổi tối ngày hôm qua mới đúng chứ?

Bạch Bạch xuẩn ngốc làm việc đều không có Logic.

Ngự y thoa thuốc cho hắn, để cho hắn uống thuốc xong, nói rõ ngày sau lại đến,bảy ngày nữa thể khỏi hẳn,rồi cáo lui. Bạch Bạch chỉ nhìn thầy thuốc kia một cái,Bảy ngày sao? So sánh với lần trước lần này may mắn hơn,ít nhất lần này tiểu chút chút của hắn không có sưng lên,không biết có phải do hắn tối hôm qua có kháng nghị hay không ta. Liếc mắt nhìn bảo bối tiểu kê kê của mình gục xuống, hắn vẫn không thoải mái đây.

Thái giám cung nữ trong tấm cung nhìn thấy Bạch Bạch được phép ngủ ở trên long sàng cũng biết hắn đang được sủng ái, cho nên ý có ý xếp hàng nịnh bợ đổi lại gọi hắn là Bạch công tử mà Tiểu Bạch cũng không nói gì,Bạch Bạch còn biết hắn nói gì những người đó cũng sẽ làm cho hắn, đây bí mật hắn mới phát hiện.

Sau đó mấy ngày tiếp theo hoàng đế chuyện bận rộn đều ngủ trong thư phòng,mấy ngày sau Bạch Bạch có thể xuống giường đi lại vốn định tìm ra cung đường, nhưng mỗi khi đi tới cửa cung đều có người đi ra ngăn cản.

“Bạch công tử, người muốn đi ra ngoài làm cái gì?”

“Về nhà.”

“Kính xin Bạch công tử không nên nói giỡn,nếu ngài đi hoàng đế trách tội xuống, các nô tài dù có mười cái đầu cũng không đủ chém.”

“Hoàng đế tại sao phải chém đầu các người?”

“Nếu ngài đi chính là chúng tiểu nhân không có hầu hạ tốt. Hoàng đế tự nhiên sẽ giáng tội.”

“Ack!”

Bạch Bạch ngồi vào trên bậc thang hiềm thấy dùng đầu suy nghĩ một chút, hoàng đế lão gia ở kỳ động dục, sinh vật ở kỳ động dục là không có lý trí,không có đạo lý, nói trắng ra là chính là không nói lý lẽ a.

Xem ra bản thân không thể đi ra được, Bạch Bạch quyết định trở về phòng tìm cách ra ngoài.

Hồ Tiểu Bạch trở về phòng. Nhìn người cuối cùng cũng đi ra ngoài lúc này mới biến trở về nguyên thân hồ ly của mình.

Đi đến đại môn, cửa có người canh chừng, khẳng định không được, cho nên hắn cố gắng nhảy lên cái ghế, lại từ cái ghế nhảy lên cái bàn, cố gắng bò lên cửa sau, hai cái chân nhỏ đạp tới đạp lui cuối cùng từ cửa sau nhảy ra ngoài.

Ha ha ha, hắn Tiểu Bạch tự do.

Một con hồ ly, một con hồ ly, chạy trốn mau, chạy trốn mau, Tiểu Bạch có thể trở về nhà.

Đáng tiếc Bạch Bạch quên mất hắn căn bản không biết đường xuất cung chứ đừng nói chi, mà hắn căn bản cũng không nhớ rõ đường trở về núi Lưu Ly. Nếu không hắn cũng sẽ không lạc đường.

Bạch Bạch chạy thật lâu, mới phát hiện mình lại một lần nữa lạc đường trong cung, tại sao mỗi cái cửa đều không khác biệt lắm? Cũng là tường đỏ lục ngói, trừ trên cửa treo hàng chữ bất đồng hắn thấy thế nào cũng giống nhau, mà chữ kia hắn cũng không nhận ra ><. bạch="" bạch=" nhìn=" chung=" quanh=" trên=" hành=" lang=" rộng=" rãi=" chỉ=" có=" mình=" hắn=" còm=" buổi=" trưa=" của=" hắn=" làm=" sao=" bây=" giờ=" hắn=" buổi=" tối=" ngủ=" ở=" đâu=" phải=" biết=" rằng=" nếu=" lạc=" đường=" hắn=" thà=" rằng=" đợi=" trong=" phòng=" cùng=" loài=" người=" động=" dục=" ấy=" ít=" nhất=" nơi=" đó=" bị=" chặn=" mềm=" thức=" ăn=" thơm=" bạch=" bạch=" càn=" nghĩ=" càn=" khổ=" sở=" cho=" nên=" đem=" đầu=" nhỏ=" vùi=" vào=" hai=" chi=" trước=" gãi=" gãi, cứ=" như=" vậy=" gục=" ở=" giữa=" hành=" lang=" bi=" thương=" hu=" hu,=" tại=" sao=" lại=" lạc=" đường=" hắn=" phải=" về=" nhà=" hắn=" muốn=" ăn=" còm=" hắn=" muốn=" giường=" mềm=" lúc=" này=" đối=" diện=" đi=" tới=" đoàn=" người=" "bệ=" hạ=" đây=" không=" phải=" là=" tiểu=" sủng=" vật=" ngài=" muốn=" tìm=" sao=" "hoàng=" đế=" mấy=" ngày=" hôm=" trước=" vốn=" định=" đem=" sủng=" vật=" tiểu=" hồ=" ly=" này=" đưa=" cho=" đứa=" bé=" hồ=" tiểu=" bạch=" làm=" bạn,=" nhưng=" mà=" thái=" giám=" cung=" nữ=" trong=" cung=" đều=" nói=" tiểu=" hồ=" ly=" kia=" không=" biết=" chạy=" đi=" đâu=" chơi, tìm=" mãi=" mà=" không=" được=" "hoàng=" đế=" vừa=" nghĩ=" đến=" hồ=" tiểu=" bạch=" bị=" thương=" mấy=" ngày=" nay=" đang=" trị=" liệu, dù=" tìm=" được=" hồ=" ly=" rồi=" hắn=" cũng=" không=" còn=" tâm=" tình=" chơi,=" mà=" tiểu=" hồ=" ly=" kia=" lại=" chạy=" lạc=" đường=" trong=" cung,=" không=" biết=" bị=" người=" trong=" cung=" nào=" lấy=" đi=" nuôi=" "hoàng=" đế=" vốn=" đã=" quyết=" định=" chờ=" hồ=" tiểu=" bạch=" tốt=" hơn, nếu=" vẫn=" tìm=" không=" được=" tiểu=" hồ=" ly=" hắn=" phải=" đi=" tìm=" một=" những=" động=" vật=" khác=" cho=" hồ=" tiểu=" bạch=" làm=" bạn,=" ai=" biết=" trùng=" hợp=" như=" thế,=" hắn=" mới=" nhận=" được=" tin=" tức=" nói=" vết=" thương=" hồ=" tiểu=" bạch=" tốt=" hơn=" rất=" nhiều,=" hai=" ngày=" này=" đã=" có=" thể=" xuống=" giường=" đi=" lại,=" tiểu=" hồ=" ly=" này=" lại=" tự=" mình=" đưa=" đến=" trước=" mắt=" hắn,=" mất=" mà=" có=" được=" rồi=" "hoàng=" đế=" đi=" tới=" bên=" cạnh=" tiểu=" hồ=" ly=" bệ=" nó=" lên=" thân=" thể=" bạch=" bạch=" bị=" treo=" lơ=" lửng=" giữa=" bầu=" trời=" mới=" phát=" hiện=" mình=" bị=" người=" bắt=" được,=" chuyển=" đầu=" nhỏ=" hắn=" cố=" gắng=" nhìn=" một=" chút,=" dạ!=" biết!=" loài=" người=" đến=" kỳ=" động=" dục=" đây=" mà=" bạch=" bạch=" dưới=" tình=" huống=" lạc=" đường=" thấy=" được=" người=" quen,=" tâm=" tình=" khỏi=" phải=" nói=" kích=" động=" cỡ=" nào=" hắn=" giãy=" dựa=" tới=" giãy=" dựa=" lui,=" cố=" gắng=" đem=" thân=" thể=" hướng=" về=" phía=" trước=" hoạt=" động,=" tránh=" thoát=" hoài=" bão=" "hoàng=" đế, bạch=" bạch=" nhiệt=" tình=" ôm=" lấy=" cổ=" "hoàng=" đế,=" đầu=" nhỏ=" cố=" gắng=" ở=" trên=" mặt=" "hoàng=" đế=" cọt=" tới=" cọt=" lui,=" rớt=" cục=" nhìn=" thấy=" người=" quen,=" những=" thứ=" khác=" không=" cần=" nói,=" ít=" nhất=" buổi=" trưa=" không=" cần=" chịu=" đối,=" hắn=" thật=" kích=" động=" a=" thái=" giám=" cung=" nữ=" bên=" cạnh=" "hoàng=" đế=" vừa=" nhìn=" điệu=" bộ=" này=" thì=" cho=" là=" tiểu=" động=" vật=" này=" muốn=" tập=" kích=" "hoàng=" đế,=" ba=" chân=" bốn=" cẳng=" đi=" lên,=" đem=" nó=" từ=" trên=" đầu=" "hoàng=" đế=" giật=" xuống,=" "bệ=" hạ=" ngài=" không=" sao="

chứ?”=“” “trăm=”” không=”” có=”” chuyện=”” gì,a=”” khắp,đưa=”” cho=”” ta=”” đi,=”” nhìn=””
dáng=”” đáp=”” tiểu=”” hồ=”” ly=”” này=”” như=”” rất=”” thích=”” trăm=”” đây,=”” nó=”” đó=””
là=”” đang=”” làm=”” nững=”” đấy.”=”” hoàng=”” đế=”” bị=”” lòng=”” bạch=”” bạch=”” kích=””
thích=”” đến=”” lỗ=”” mũi,hất=”” xì=”” một=”” cái,=”” nhưng=”” trong=”” lòng=”” biết=”” tiểu=””
hồ=”” ly=”” kia=”” chẳng=”” qua=”” ôm=”” mặt=”” hấn=”” chứ=”” không=”” có=”” ác=”” ý,=””
cho=”” nên=”” nói=”” lời=”” tốt=”” cho=”” nó,=”” muốn=”” từ=”” trong=”” tay=”” thái=”” giám=””
ôm=”” nó=”” trở=”” lại.=”” “về=”” thư=”” phòng=”” trước,=”” sau=”” khi=”” ăn=”” trưa=”” sắp=””
xếp=”” cho=”” trăm, trăm=”” muốn=”” đi=”” xem=”” hài=”” tử=”” kia.”=”” một=”” thái=”” giám=””
nhanh=”” nhện=”” đi=”” xuống=”” truyền=”” chỉ,bạch=”” bạch=”” bị=”” hoàng=”” đế=”” ôm=””
đến=”” ngự=”” thư=”” phòng,bạch=”” bạch=”” có=”” gắng=”” ở=”” trong=”” lòng=”” hoàng=”” đế=””
tìm=”” một=”” vị=”” trí=”” thoải=”” mái,ngoan=”” ngoan=”” không=”” động=”” dậy,nằm=”” trong=””
ngực=”” loài=”” người=”” bị=”” ôm=”” bước=”” đi=”” so=”” với=”” ngồi=”” bàn=”” đu=”” dây=””
cảm=”” giác=”” giống=”” nhau,=”” lung=”” la=”” lung=”” lay,=”” thoải=”” mái=”” thật!=”” thời=””
điểm=”” hoàng=”” đế=”” dùng=”” bữa,rất=”” có=”” lương=”” tâm=”” chuẩn=”” bị=”” cho=”” bạch=””
bạch=”” một=”” nơi=”” sạch=”” sẻ,cho=”” hấn=”” hai=”” đùi=”” gà=”” lớn,bạch=”” bạch=”” ở=””
một=”” bên=”” găm=”” đùi=”” gà=”” thật=”” ngon,đang=”” găm=”” đã=”” nghe=”” đến=”” trên=””
đỉnh=”” đầu=”” của=”” mình=”” có=”” người=”” nhỏ=”” giọng=”” gọi=”” hấn.”=”” “bạch=”” bạch,=””
không=”” nên=”” ăn,=”” ta=”” rớt=”” cuộc=”” tìm=”” được=”” người,=”” tiểu=”” bạch=”” người=””
xuống=”” núi=”” đã=”” lạc=”” đường?”=”” bạch=”” bạch=”” ngẩng=”” đầu=”” nhìn=”” lên=”” trên=””
một=”” chút,=”” giờ=”” đầu=”” ba=”” thước=”” có=”” thần=”” linh,=”” nhưng=”” trên=”” đầu=””
hấn=”” làm=”” sao=”” cái=”” gì=”” cũng=”” không=”” còn=”” thấy?”=”” sau=”” lưng=”” chỉ=”” có=””
một=”” cây=”” đại=”” thụ=”” tán=”” cây=”” che=”” khuất=”” bầu=”” trời.”=”” nếu=”” không=””
có=”” đồ=”” vậy=”” thì=”” cúi=”” đầu=”” tiếp=”” tục=”” ăn=”” thôi,=”” có=”” lẽ=”” là=”” hấn=””
nghe=”” nhảm,=”” bắt=”” quá=”” thanh=”” âm=”” kia=”” thật=”” rất=”” quen=”” tai=”” đấy.”=””
“bạch=”” bạch,đùng=”” ăn=”” nửa,=”” người=”” tìm=”” cái=”” gì=”” đấy?”=”” ta=”” ở=”” người=””
trên=”” đầu=”” nè!”=”” bạch=”” bạch=”” dùng=”” lực=”” mạnh=”” lắc=”” lắc=”” đầu=”” của=””
mình,=”” đầu=”” hấn=”” có=”” cái=”” gì=”” ngồi=”” lên=”” sao?”=”” nhanh=”” nhện=”” không=””
có=”” a.”=”” lúc=”” này=”” một=”” con=”” sâu=”” thịt=”” màu=”” xanh=”” biếc=”” bò=”” tới=””
sống=”” mũi=”” bạch=”” bạch,=”” giận=”” nhìn=”” chăm=”” chăm=”” mắt=”” bạch=”” bạch.”=””
“tiểu=”” bạch=”” người=”” muốn=”” làm=”” ta=”” ngã=”” chết=”” phải=”” không?”=”” thật=””
muốn=”” cần=”” người=”” một=”” ngum,=”” tiểu=”” bạch=”” đàn.”=”” “sâu.”=”” bạch=”” bạch=””
thấy=”” được=”” người=”” bạn=”” ở=”” lưu=”” ly=”” động=”” biết=”” mình=”” lạc=”” đường=””
về=”” nhà=”” vậy=”” là=”” có=”” hi=”” vọng,hấn=”” mừng=”” rờ=”” rất=”” muốn=”” ôm=”” sâu,=””
đáng=”” tiếc=”” hấn=”” quên=”” mất=”” một=”” chút,=”” sâu=”” đang=”” ở=”” trên=”” sống=””
mũi=”” hấn,=”” hấn=”” xông=”” về=”” trước=”” cũng=”” ôm=”” không=”” tới.”=”” cho=”” nên=””
tự=”” thấy=”” tiểu=”” hồ=”” ly=”” bạch=”” bạch=”” ở=”” trong=”” vườn=”” hoa=”” cố=”” gắng=””
chạy=”” về=”” phía=”” trước,=”” học=”” đầu=”” lưỡi,=”” hai=”” mắt=”” rừng=”” rừng,=”” miệng=””
lắm=”” bấm,vào=”” trong=”” mắt=”” người=”” khác=”” chính=”” là=”” ngây=”” ngốc=”” khép=””
mở=”” miệng=”” nhỏ.”=”” “vật=”” nhỏ=”” kia=”” làm=”” gì=”” vậy?”=”” hoàng=”” đế=”” thấy=””
bộ=”” dáng=”” kỳ=”” quái=”” của=”” hấn=”” liền=”” hỏi.thái=”” giám=”” đáp=”” lại.”=”” “cho=””
hấn=”” hai=”” đùi=”” gà=”” ngon,hấn=”” vui=”” mừng=”” vậy=”” sao.”=”” hoàng=”” đế=”” thoải=””
mái=”” lắc=”” đầu,=”” nhìn=”” dáng=”” đáp=”” tiểu=”” sùng=”” vật=”” này=”” thật=”” là=”” rất=””
giống=”” đứa=”” bé=””>

5. Chương 5

Rồi hãy nói Bạch Bạch kia, chạy tới chạy lui thật lâu mới nhận rõ hấn ôm không tới sâu đại tiên trên mũi.
Đặt mông ngồi xuống.

“Người là tới đón ta về nhà sao?”

“Không phải là vì tìm người, ta đến nơi đây làm cái gì? Phải biết rằng nơi này khắp nơi tràn đầy hung hiểm.”

“Vậy chúng ta về nhà sao.”

“Trước đợi một chút,sâu đói bụng, người đi đến phía trước cái mâm đi, đùi gà cho ta ăn vài miếng.”

Tiểu Bạch đem sâu vận chuyển đến trong mâm, sâu cúi đầu ăn vài hớp lại có yêu cầu mới.

“Món đó ngon quá, người nhìn hoàng đế loài người trên mặt bàn một đồng như vậy, người đi đến lấy một chút, sâu ăn được không nhiều lắm một ít là được.”

“Làm sao được? Bộ dáng của ta bây giờ, hẳn nghe không hiểu ta nói gì.”

“Người thật đàn đay, phương pháp cướp đoạt thức ăn trong miệng còn cần ta dạy cho người sao, còn người, nếu không thì trực tiếp đi tới gian xảo gặm một cái bỏ chạy, nếu không thì đi qua hoàng đế loài người kia đong đưa cái đuôi là được,như vậy tất cả đều xong.”

“Gian xảo bỏ chạy? Cướp đồ không phải bị người ta đánh? Hay là loại phương pháp thứ hai tốt lắm.”

Bạch Bạch đi tới bên cạnh hoàng đế, đầu tiên là đi tới dùng miệng lôi kéo vạt áo hắc khiến cho hắc chú ý. Hoàng đế vừa nhìn hắc,Bạch Bạch liền cố gắng đong đưa cái đuôi to của mình, đồng thời ánh mắt khát vọng ngó chừng món ngon trong chén hoàng đế.

Hoàng đế kẹp lên một khối cá dứa đến trong miệng nó, Bạch Bạch ngậm chạy về cái mâm bên cạnh mình, đem thức ăn để xuống.

Sâu ở cái đùi gà nhìn hắc nói.

“Bạch Bạch, vì tránh bị người ta phát hiện, người đem cái mâm chuyển đến bồn hoa bầu không khí không lành mạnh đi, còn nữa thức ăn trên bàn hoàng đế còn nhiều như vậy, người lại đến đó lấy một chút thịt.”

Bạch Bạch cố gắng dùng lỗ mũi cùng bấp chân đem cái mâm chuyển đến vị trí chỉ định, rồi sau đó bắt đầu một lần lại một lần đi tới đi lui từ chỗ mình và bàn ăn của hoàng đế. Một bữa cơm buổi trưa,Bạch Bạch một mỗi muốn chết, sâu đại tiên ăn no say, tặc thoả mái quá.

Sâu cơm nước no nê sau đó ở bên trong vườn hoa khác tẩy sạch một thân dầu cải,Bạch Bạch biết điều một chút đứng bên cạnh nhìn,hy vọng sâu ăn uống no say rồi đưa nó về nhà.

Nhưng Sâu tắm rửa xong liền nằm phía trên một phiến đá sạch sẽ phơi nắng cũng không hề không đề cập tới chuyện phải về Lưu Ly động.

“Sâu, chúng ta lúc nào về nhà?”

“Đợi một chút,từ từ.”

Sâu thật ra thì ban đầu không có nói láo, tiên nữ lão Đại trong động Lưu Ly phát hiện Bạch Bạch mất tích, trong động nhất thời không có thứ khả ái để trêu chọc, lão Đại thử qua giẫm sâu, đá bay chuột chũi, đập cái mông mập của Trư Yêu tinh,sau đó phán quyết không có vui như trước kia trêu Bạch Bạch, cho nên ra lệnh đem Bạch Bạch lại lên núi,nếu sâu không tìm được Bạch Bạch trở về bước kế tiếp chính là chưng Sâu ăn với cơm ><. sâu=“” vì=“” tương=“” lai=“” mình=“” suy=“” nghĩ=“” bắt=“” đầu=“” rất=“” chân=“” thành=“” tìm=“” kiếm=“” tung=“” tích=“” của=“” bạch=“” bạch.=“” sâu=“” tra=“” ra=“” bạch=“” bạch=“” vào=“” hoàng=“” cung=“” loài=“” người,cho=“” nên=“” tìm=“” đi=“” vào,=“” đáng=“” tiếc=“” hoàng=“” cung=“” quá=“” lớn,sâu=“” tìm=“” mấy=“” ngày=“” cũng=“” không=“” tìm=“” được,=“” không=“” thể=“” làm=“” gì=“” khác=“” hơn=“” là=“” tìm=“” một=“” cây=“” đại=“” thụ=“” tam=“” thời=“” an=“” thân.=“” không=“” nghĩ=“” tới=“” hôm=“” nay=“” nhìn=“” thấy=“” hoàng=“” đế=“” ôm=“” bạch=“” bạch=“” vào=“” sân,còn=“” cho=“” hắc=“” ăn=“” ngon.=“” một=“” khác=“” nhìn=“” thấy=“” đùi=“” gà=“” kia,=“” sâu=“” vốn=“” là=“” đã=“” nghĩ=“” muốn=“” một=“” chén=“” canh,=“” nhưng=“” khi=“” nhìn=“” đến=“” một=“” đồng=“” thức=“” ăn=“” ngon=“” trước=“” mặt=“” hoàng=“” đế=“” thì=“” bắt=“” đầu=“” thay=“” đổi=“” chú=“” ý.=“” cũng=“” chính=“” là=“” một=“” khác=“” kia=“” sâu=“” quyết=“” định=“” hy=“” sinh=“” bạch=“” bạch,=“” xem=“” ra=“” hoàng=“” đế=“” loài=“” người=“” đối=“” với=“” tiểu=“” bạch=“” cũng=“” không=“” tệ=“” lắm,=“” chỉ=“” cần=“”

bạch="" bạch=" ỏ=" lại=" trong=" nội=" cung,=" hấn=" sẽ=" được=" hưởng=" vô=" tận=" thức=" ăn=" ngon.= " đương=" nhiên=" là=" do=" bạch=" bạch=" ra=" mặt=" lấy=" cho=" hấn,=" hấn=" mới=" không=" cực=" khổ=" đi=" đến=" đây=" tìm.= " vì=" thức=" ăn=" ngon,sâu=" quyết=" định=" tạm=" thời=" không=" trở=" về,=" ít=" nhất=" trước=" lúc=" bạch=" bạch=" thất=" sủng=" nó=" không=" muốn=" trở=" về,=" trên=" mặt=" đất=" một=" ngày=" bằng=" nơi=" đó=" một=" năm,=" trên=" mặt=" đất=" qua=" mấy=" thập=" niên,=" nơi=" đó=" của=" bọn=" họ=" cũng=" mới=" mười=" mấy=" ngày,lão=" đại=" bảo=" hấn=" tìm=" người,=" nhưng=" không=" có=" quy=" định=" thời=" gian,sâu=" bắt=" được=" một=" chỗ=" sơ=" hở=" quyết=" định=" hưởng=" thụ=" mấy=" thập=" niên=" nữa=" trở=" về=" cũng=" không=" muốn.= " phải=" chờ=" tới=" lúc=" nào=" mới=" có=" thể=" trở=" về?"=" phải=" đợi=" đợi=" thời=" cơ,đừng=" vội,=" người=" nhớ=" thương=" cái=" gì=" mà=" trở=" về?"=" người=" có=" công=" việc=" hay=" là=" gia=" tài=" gì=" không?"=" bạch=" bạch=" suy=" nghĩ=" một=" chút=" lắc=" đầu,=" trong=" động=" lưu=" ly=" thì=" hấn=" giống=" như=" cái=" giường=" rơm.= " vậy=" thì=" đúng=" rồi,=" người=" ở=" đâu=" cũng=" được=" thương=" yêu,ở=" nơi=" đâu=" có=" cái=" gì=" khác=" nhau?"=" bạch=" bạch=" ngẩn=" người=" suy=" nghĩ=" điểm=" khác=" biệt,=" đã=" nghe=" đến=" hoàng=" đế=" đang=" gọi=" hấn.= " tiểu=" hồ=" ly,bạch=" bạch.= " "=" hoàng=" đế=" loài=" người=" gọi=" người=" kia,=" mau=" qua=" đi.= " ở=" chung=" với=" hoàng=" đế=" cả=" nhân=" loại=" cuộc=" sống=" sau=" này=" sẽ=" được=" bảo=" đảm,=" nhất=" định=" phải=" làm=" cho=" bạch=" bạch=" lấy=" lòng=" hấn=" mới=" được.= " ta=" không=" thích=" hấn.= " tại=" sao?"=" hấn=" làm=" cho=" ta=" đau.= " hấn=" đánh=" người=" sao?"=" sâu=" dùng=" sức=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" một=" chút,=" hoàng=" đế=" ngồi=" bên=" cạnh=" bụi=" hoa,=" nhìn=" qua=" người=" năm=" người=" sáu=" không=" giống=" loại=" người=" thích=" ngược=" đãi=" động=" vật.= " không=" có,=" hấn=" ở=" kỳ=" động=" dục,=" có=" kéo=" ta=" đi=" ***,=" đau=" chết.= " thú=" giao?"=" giọng=" nói=" của=" sâu=" có=" chút=" hưng=" phấn,hoàng=" đế=" loài=" người=" có=" sở=" thích=" thật=" đặc=" biệt,thật=" là=" mãnh=" liệt.= " nhưng=" mà=" thấy=" đầu=" nhỏ=" bạch=" bạch=" lắc=" lắc,=" hấn=" biết=" ảo=" tưởng=" của=" mình=" thất=" bại.= " không=" phải,=" là=" lúc=" ta=" hóa=" thành=" hình=" người.= " ack!=" sâu=" rất=" là=" thất=" vọng,=" như=" vậy=" cũng=" không=" có=" gì=" mới=" mẻ,=" nhiều=" lắm=" là=" coi=" như=" là=" yêu=" trẻ=" nhỏ,=" nuôi=" tiểu=" quan.= " người=" bây=" giờ=" là=" bộ=" dạng=" hồ=" ly,=" vậy=" người=" hiện=" tại=" sợ=" cái=" gì?"=" hấn=" muốn=" đem=" ta=" đưa=" cho=" hình=" người=" ta.= " đem=" người=" đưa?"=" hình=" người=" người=" và=" nguyên=" hình=" người=" đều=" có=" quan=" hệ=" với=" hoàng=" đế?"=" hấn=" đều=" gặp=" thấy=" hình=" người=" ta=" hấn=" sẽ=" động=" dục,nhìn=" thấy=" nguyên=" hình=" ta=" hấn=" sẽ=" trêu=" ta=" không=" để=" cho=" ta=" ngủ.= " ha=" ha.= " sâu=" nghĩ=" thâm=" bạch=" bạch=" thật=" đúng=" là=" mạng=" bị=" trêu,=" một=" phàm=" nhân=" hoàng=" đế=" cũng=" có=" thể=" đem=" đùa=" xoay=" quanh.= " bắt=" quá=" có=" một=" khằng=" định,bạch=" bạch=" đã=" bước=" vào=" hàng=" ngũ=" trưởng=" thành.= " không=" nên=" nhìn=" bạch=" bạch=" bề=" ngoài=" mười=" mấy=" tuổi,=" thật=" ra=" hấn=" đã=" sống=" mấy=" trăm=" năm.= " bạch=" bạch=" à,=" hoàng=" đế=" muốn=" gặp=" hình=" người=" người,=" người=" còn=" không=" mau=" trở=" về.= " a,=" đúng=" rồi,=" những=" người=" đó=" nói=" hoàng=" đế=" tìm=" không=" thấy=" ta=" sẽ=" giết=" bọn=" họ.= " bạch=" bạch=" rất=" thiện=" lương,=" vì=" những=" người=" hầu=" hạ=" hấn=trong=" nội=" cung,bạch=" bạch=" xoay=" người=" muốn=" trở=" về=" lại=" bị=" sâu=" gọi=" lại.= " người=" biết=" đường=" trở=" về=" sao?"=" bạch=" bạch=" lắc=" đầu,=" sâu=" đảo=" cặp=" mắt=" trắng=" dã,=" hấn=" biết=" động=" tác=" của=" tiểu=" bạch=" vĩnh=" viễn=" nhanh=" hơn=" so=" với=" đầu.= " mang=" ta=" lên,=" để=" cho=" hoàng=" đế=" mang=" theo=" chúng=" ta=" trở=" về=" không=" phải=" là=" nhanh=" hơn=" à?"=" sâu=" đứng=" lên=" đầu=" bạch=" bạch,chỉ=" huy=" bạch=" bạch=" nhích=" tới=" gần=" hoàng=" đế.= " hoàng=" đế=" ôm=" lấy=" hồ=" ly=" tiểu=" bạch=" lên=" kiêu=" chuẩn=" bị=" trở=" về=" tắm=" cung=" tìm=" hài=" tử=" hồ=" tiểu=" bạch=" kia,=" đem=" tiểu=" hồ=" ly=" đưa=" cho=" hấn=" làm=" bạn,nghĩ=" đến="

hấn=" chắc=" chẵn=" sẽ=" rất=" vui=" về,=" dù=" sao=" tiểu=" hài=" tử=" cũng=" thích=" động=" vật.==" bọn=" họ=" đi=" tới=" một=" nửa,phía=" trước=" chính=" là=" một=" hòn=" non=" bộ=" thật=" to,sâu=" đột=" nhiên=" cần=" một=" cái=" lên=" lỗ=" tai=" bạch=" bạch.==" "tiểu=" bạch,chú=" ý,=" ta=" ***=" một,=" hai,=" ba=" người=" liên=" nhảy=" xuống,=" trực=" tiếp=" chạy=" vào=" trong=" sơn=" động=" hòn=" non=" bộ=" đối=" diện=" kia,=" chạy=" nhanh=" lên=" một=" chút=" không=" nên=" bị=" người=" bắt=" được,hiểu=" không?=" "tiểu=" bạch=" giờ=" đầu=" lên,cổ=" gắng=" hướng=" về=" phía=" hòn=" non=" bộ=" nhìn=" một=" chút,=" không=" xa,=" có=" mười=" mấy=" thước=" đã=" đến.==" bạch=" bạch=" gặt=" đầu=" một=" cái,=" dựng=" đứng=" thân=" thể.==" sâu=" ở=" bên=" tai=" của=" hấn=" đếm=" một=" hai=" ba.==" bạch=" bạch=" ở=" trong=" ngực=" hoàng=" đế=" quấy=" người=" một=" cái,=" cổ=" gắng=" nhảy=" xuống,chạy=" tới=" phía=" hòn=" non=" bộ.==" tiểu=" bạch=" mang=" theo=" sâu=" trên=" lỗ=" tai=" chạy=" vào=" sơn=" động,=" thái=" giám=" bên=" cạnh=" hoàng=" đế=" đã=" chạy=" tới=" đuổi=" theo,đáng=" tiếc=" cửa=" động=" quá=" nhỏ,=" nhất=" thời=" cũng=" không=" nghĩ=" ra=" phương=" pháp=" đi=" vào.==" tiểu=" bạch=" vào=" sơn=" động=" có=" chút=" sợ,=" ở=" trong=" đó=" tốt=" đen=" à.==" đưa=" tay=" không=" thấy=" được=" nắm=" ngón.==" "sâu=" nơi=" này=" thật=" là=" đáng=" sợ,=" người=" bảo=" ta=" vào=" đây=" làm=" cái=" gì?=" "đừng=" sợ,=" nơi=" này=" có=" một=" người=" bằng=" hữu=" của=" ta,=" hấn=" thiếu=" ta=" một=" ân=" tình,=" ta=" vừa=" lúc=" tìm=" hấn=" làm=" thế=" thân=" cho=" người.==" sâu=" và=" bạch=" bạch=" đang=" nói=" chuyện,lại=" nghe=" đã=" có=" động=" vật=" gì=" đang=" chất=" vắn=" bọn=" hấn.==" "người=" nào?=" dám=" xông=" vào=" hoàng=" cung=" của=" lão=" thử=" chúng=" ta,=" nhanh=" một=" chút=" đi=" ra=" ngoài,=" nếu=" không=" hưu=" quái=" chúng=" ta=" sẽ=" không=" khách=" khí.==" trong=" bóng=" tối,=" không=" biết=" lúc=" nào=" mười=" mấy=" đôi=" mắt=" đậu=" tương=" lớn=" nhỏ=" ở=" bốn=" phía=" theo=" dõi=" bọn=" họ,bạch=" bạch=" bị=" dọa=" sợ=" đến=" run=" rẩy,chuột=" rất=" nhiều=" chuột,bạch=" bạch=" không=" sợ=" chuột,=" nhưng=" nơi=" này=" số=" lượng=" nhiều=" lắm,=" hấn=" sợ=" bị=" quàn=" đầu.==" "gọi=" đại=" vương=" các=" người=" ra=" đây,sâu=" đại=" tiên=" có=" chuyện=" tìm=" hấn,=" nhanh=" đi.==" "sâu=" đại=" tiên!==" ân=" nhân=" cứu=" mạng=" chuột=" vương,ngài=" chờ=" một=" chút.==" một=" con=" chuột=" nhỏ=" vào=" bên=" trong=" đi=" tìm=" chuột=" vương,bạch=" bạch=" nhỏ=" giọng=" hỏi.==" "sâu=" chúng=" ta=" sẽ=" không=" bị=" cần=" chứ?=" "sẽ=" không,Chỉ=" có=" sâu=" cần=" người,chứ=" người=" có=" nghe=" qua=" sâu=" bị=" cần=" chưa?=" hơn=" nữa=" ta=" lúc=" tiên=" vào=" đi=" ngang=" qua=" nơi=" này=" vừa=" lúc=" gặp=" phải=" chuột=" vương=" của=" bọn=" họ=" bị=" một=" con=" mèo=" trắng=" lớn=" bắt=" được,=" thuộc=" hạ=" của=" hấn=" ở=" một=" bên=" lo=" lắng=" suông=" chứ=" không=" dám=" đi=" tới,=" ta=" liền=" làm=" pháp=" thuật=" cứu=" hấn=" một=" mạng,=" hấn=" còn=" từng=" muốn=" mời=" ta=" ở=" đây,=" là=" ta=" cảm=" thấy=" nơi=" này=" không=" thể=" gặp=" ánh=" mặt=" trời=" cho=" nên=" lựa=" chọn=" cây=" đại=" thụ=" cao=" nhất=" ".==" "ack.==" bạch=" bạch=" vừa=" nghe=" không=" có=" việc=" gì,=" cho=" nên=" đầu=" nhỏ=" thấp=" xuống,thân=" thể=" xuống=" nằm=" úp=" sấp=" phía=" dưới,=" chuẩn=" bị=" nghỉ=" ngơi=" một=" chút,=" hôm=" nay=" vận=" động=" đối=" với=" hấn=" mà=" nói=" đã=" rất=" nhiều.==" "tên=" tiểu=" bạch=" lười=" biếng=" này,=" không=" nên=" ngủ=" gặt,=" đợi=" lát=" nữa=" người=" còn=" có=" việc=" làm=" đấy.==" lúc=" này=" một=" lão=" thử=" lớn=" đi=" ra=" thấy=" sâu=" hấn=" thật=" cao=" húng=" còn=" muốn=" mời=" vào=" bên=" trong=" ngôi.==" sâu=" bò=" đi=" qua.==" "lão=" thử,=" ta=" mượn=" một=" tấc=" nhân=" của=" người=" để=" giúp=" ta=" một=" việc.==" "người=" muốn=" mượn=" người=" nào=" cứ=" nói.==" "nơi=" này=" các=" người=" có=" chuột=" bạch=" không?=" "nói=" ra=" thật=" xấu=" hổ,có=" một=" con,nó=" là=" con=" ta,=" có=" chút=" biếng=" dật,toàn=" thân=" một=" màu=" thuần=" trắng,=" thật=" là=" khó=" coi.==" lão=" thử=" tôn=" trọng=" màu=" đen=" và=" màu=" xám=" tro,=" màu=" trắng=" khi=" hấn=" thấy=" không=" bình=" thường=" cho=" lắm.==" "nếu=" như=" vậy,=" đem=" nó=" tặng=" làm=" đồ=" đệ=" ta=" đi,=" ta=" sẽ=" chiếu=" cố=" hấn,=" hơn=" nữa=" có=" món=" ăn="

ngon,="” không="” cần="” lên="” lên="” lút="” lút="” ở="” đây.”="”>

6. Chương 6

Chuột vương thật cao hứng đem nhi tử mình đưa cho Sâu,Sâu muốn Chuột vương cho mấy thuộc hạ mang theo Bạch Bạch từ bên kia cửa động dẫn đường để Bạch Bạch trở về tắm cung hoàng đế. Sâu cố ý phân phó muốn Bạch Bạch trước lúc hoàng đế trở lại trong phòng phải biến trở về hình người đối lại y phục chờ hoàng đế.

Tiểu Bạch đi,Sâu đối với vương tử chuột bạch kia tiến hành tái giáo dục, vì cuộc sống tốt đẹp sau này cơm no áo ấm không cần lên lên lút lút, chuột trắng nhỏ đáp ứng hợp tác,Sâu đem chuột bạch đối chiếu bộ dạng Tiểu Bạch rồi biến nó thành một con chồn bạc, cùng hần đi ra khỏi núi động. Quả nhiên bọn họ mới đi ra ngoài đã bị thái giám bắt được đưa đến trong ngục hoàng đế.

Chuột trắng nhỏ cách người quá gần có chút phát run, không ngừng run rẩy, sâu sợ hần lộ ra sơ hở ghé vào lỗ tai hần không ngừng an ủi.

“Không sợ, không sợ, có ta, người nghĩ một chút hoàng đế so sánh với mèo cái nào đáng sợ hơn? Hần sẽ không ăn người, nhân nhện một lát người cũng sẽ bị đưa người khác, sau này cuộc sống ăn ngon ngủ ngon đang chờ người, nếu không dùng ăn đồ ăn thừa cơm thừa.”

Chuột trắng nhỏ nghe được sau này tốt như vậy, từ từ không sợ nữa.

Hoàng đế ôm chuột trắng nhỏ biến thành hồ ly Bạch Bạch trở về tắm cung, Tiểu Bạch đã mặc xong y phục ngồi ở trên bậc thang đợi,thật ra thì Tiểu Bạch rất không muốn biến thành hình người gặp hoàng đế loài người này, mỗi lần gặp mặt cũng không phải là rất vui vẻ. Nhưng trong nội cung người hầu hạ hần nói hoàng đế tới không thấy được hần sẽ giết bọn họ, Tiểu Bạch rất thiện lương cho nên không muốn nhìn thấy những người đó chết, bất kể như thế nào bọn họ đối với hần tốt lắm.

Hoàng đế thấy Hồ Tiểu Bạch,liền đem chồn bạc trong ngục đưa cho hần, Tiểu Bạch không phải là rất vui vẻ nhận lấy,con chuột nhỏ ơi, sau này chúng ta sẽ phải làm bạn với nhau, trừ phi Sâu tìm được thời cơ có thể trở về.

Hoàng đế Khó được gặp mặt đứa bé Hồ Tiểu Bạch kia ở ban ngày .

Hoàng đế lúc này mới nhìn kỹ nhìn. Đứa nhỏ này thật đúng là đẹp, da Bạch Bạch tựa hồ có thể chảy ra nước, da nhẵn nhụi bóng loáng không có một hạt đậu nào. Dưới ánh mặt trời thành màu trắng trong suốt .

Hoàng đế thấy mê mẩn vươn tay tới,sờ lên khuôn mặt nhỏ bé của Bạch Bạch, lúc này Tiểu Bạch đang ôm chuột trắng nhỏ cảm thán vận mệnh bọn họ giống nhau, bọn họ đều phải nán lại một nơi không muốn.

Đột nhiên một bàn tay đưa vào trong ngực Tiểu Bạch,chuột trắng nhỏ biến thành hồ ly Bạch Bạch sợ hết hồn, nhảy ra rất xa chạy lên mấy cấp bậc thang nhìn bọn họ. Mà Tiểu Bạch vì trốn cái tay kia cơ hồ nằm ở trên bậc thang.

Bốn phía cung nữ thái giám không biết lúc nào rất biết điều biến mất,Sâu dừng lại nói nhỏ vào lỗ tai chuột trắng nhỏ,hần đột nhiên nhảy ra ngoài cũng bị sợ hết hồn, ghé vào lỗ tai hần máng.

“Thật là lá gan chuột,người sợ cái gì? Hoàng đế cũng không phải là sò người.”

“Trước kia bị loài người bắt nên sợ, đột nhiên thấy một bàn tay xuất hiện ở trước mắt tự nhiên sẽ sợ thôi. Ta chỉ phản xạ có điều kiện do hoàn cảnh tạo thành, đúng rồi nhìn đáng đáng đứa bé kia hình như cũng sợ, hần tại sao không trốn,hơn nữa còn nằm xuống, đây không phải là chờ cho người ta bắt sao?”

“Đứa bé kia không phải là không né? Hần cho là nằm xuống có thể né tránh bàn tay kia chạm tới.”

“Làm sao có thể? Người nhìn người nọ ngồi chồm hỏm xuống, hần chắc chắn chạy không thoát.”

“Hmm, một con Lão Thử so với Tiểu Bạch còn thông minh hơn a.”

“Ta thông minh sao? Ba ba ta nói ta là biến chủng.”

“Biến chủng không có gì không tốt,Sâu thích, sau này đi theo ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi,chỉ cần ngươi nghe lời, được rồi hiện tại không nói cái này, trước mang ta thị sát hoàn cảnh cuộc sống nơi đây một chút.”

“Tiểu Bạch làm sao bây giờ?”

Chuột trắng nhỏ nhìn Tiểu Bạch đang bị hoàng đế giở trò.

Sâu có năng lực giúp hẳn lại không giúp hẳn, thật sự có chút đáng thương.

“Hy sinh hẳn sau này chúng ta mới có những ngày an nhàn,dù sao hẳn bị ăn đã không phải là lần đầu tiên, thất thân một lần hay hai lần ba lần không có gì khác nhau.”

Đây chính là câu trả lời Sâu, chuột trắng nhỏ cảm thấy có chút không có lương tâm. Cuối cùng nhìn thoáng qua Tiểu Bạch.

Bàn tay to của Hoàng đế đã tiến vào trong y phục Tiểu Bạch sờ soạng, Tiểu Bạch cũng không biết có muốn trốn không,chẳng qua là nằm ở trên bậc thang gỗ ngơ ngác nhìn, ngay cả kháng nghị cũng không có. Mất thấy Tiểu Bạch bị hoàng đế ôm lấy, ôm lên bậc thang đi vào căn phòng lớn, đóng cửa, chuột trắng nhỏ mới quay đầu lại.

“Ngài muốn xem cái gì? Chúng ta đi thôi.”

“Không cần quá xa, không gian hoạt động của ta rất nhỏ. Không có đại sự ta không ra phạm vi mười thước,ngươi sau này cũng phải ở nơi này, ta sau này nằm ở trên người của ngươi, buổi tối ngươi đem ta đưa đến cây bên là được.”

“Vậy chúng ta hiện tại đi làm cái gì?”

“Đi vào nhà, ngươi tự tìm cho mình một hang ổ đi.”

“Ta ngủ dưới giường,nơi đó đen sẫm ta cảm giác tương đối an toàn.”

“Thật là, Lão Thử có tật, sau này ngươi giữ vững bộ dạng hồ ly là có thể sống ở dưới ánh mặt trời, muốn giường mềm cũng có.”

“Không, dưới giường là được rồi.”

Chuột trắng nhỏ do sâu giật dây từ từ mở rộng cửa sổ vào phòng, ngoài phòng hết thấy bình thường,mới đẩy cửa trong phòng ra đã nghe một tiếng hét thảm.

“A,ưm.”

Con chuột nhỏ rụt cổ trở về, hẳn bị hù dọa.

“Không phải sợ, ba mẹ ngươi không có dạy ngươi? Động vật *** thời điểm cũng sẽ hét. Không có gì đâu, chẳng qua là thanh âm lớn chuyện nhỏ.”

Chuột trắng nhỏ muốn lắc đầu.

“Không có, ta còn là con chuột nhỏ không tới kỳ thành thực.”

“Thật là bé ngoan,ngươi sợ thì không nên vào, chờ bọn hắc xiong chuyện rồi hãy nói, thấy thức ăn ngon trên bàn không? Ngươi có thể quang minh chính đại đi đến ăn.”

Con chuột nhỏ ánh mắt tỏa sáng, khoái trá nhảy lên cái bàn ăn.

Tầm cung Hoàng đế,ngoài phòng trên bàn có một con hồ ly trắng gặm điểm tâm, bên trong nhà hoàng đế cũng ăn,hắn đang ăn Tiểu Bạch, dĩ nhiên là ăn theo phương pháp khác.Bên trong nội thất thỉnh thoảng truyền ra rên rỉ nhỏ nhỏ của Bạch Bạch, so sánh với tiếng thở dốc của hoàng đế thì hẳn phát ra tiếng ồ ồ.

Sâu cố gắng bò tới trước cửa, khoảng cách này trước kia phải bò mấy tháng bây giờ mấy bước đã đến, thật là cái gì yêu thích thì...Sâu đem cửa đẩy ra một khe hở nhìn lên trên long sàng Tiểu Bạch và hoàng đế mây mưa thất thường.

Chắc chắn, đây chính là hiệu quả thị giác, khoảng cách gần những hình ảnh xếp chồng, Bạch Bạch đáng thương và hoàng đế vốc người kém nhiều như vậy, thật là hiệu quả rung động, bất quá Sâu vẫn cảm thấy Bạch Bạch chẳng đáng thương, trước kia muốn hấn tu luyện hấn luôn lưỡi biếng, nếu không thì không nhớ được chú ngữ, nếu không đã sớm biến thành bộ dáng con người, cũng không trở thành đáng thương như hôm vậy, vốc người chênh lệch quá xa loài người, ngay cả sức lực chống cự cũng không có, dĩ nhiên Sâu đã hoài nghi, sợ Bạch Bạch có lực chống cự cũng không có chống cự. Cũng không biết cái gọi chống cự là gì.

Nửa canh giờ đã qua, còn chưa có làm xong? Sâu đã thấy ánh mắt ê ẩm, dịch dạ dày tràn lan, nằng đang nhớ lại lão công lạnh lùng của mình thổ đen tiên sinh, không biết hấn có phải đang đi tìm vợ cả Linh Lung của mình ôn chuyện tình không, thật là, người ta đã thành tiên cũng nói rõ không muốn hấn, hấn còn chưa từ bỏ ý định đi đến tìm người ta, trong lòng Sâu cũng bốc lên bọt khí. Sâu quyết định ở trong cung nhiều thêm mấy năm, trong lòng thư thái rồi hãy trở về.

Đáng thương Tiểu Bạch bị hoàng đế giằng co một buổi tối, ngày thứ hai vẫn là ngự y kia, hay là cái loại được liệu không có hiệu quả đặc biệt.

Ngự y mới đi, chuột trắng nhỏ Thông Thông, (đây là tên Sâu mới đặt cho chuột trắng nhỏ, nghe cũng không tệ ha?) từ dưới sàng chui ra, đem ánh mắt thương hại nhìn Tiểu Bạch nằm ở trên giường không nhúc nhích được, trên lỗ tai hấn Sâu cười giễu cợt nói.

“Thầy thuốc loài người đều là lang băm, một vết thương nho nhỏ phải trị mấy ngày mới có thể tốt, bồi thuốc kia cùng với không bồi thuốc có cái gì khác nhau? Thông Thông cùng ta đi ngự dược phòng một chuyến.”

“Người có chế thuốc sao?”

“Đó là đương nhiên, nơi đó của chúng ta rất nhiều nguyên thân đại tiên chính là dược liệu a, ngay cả ta cũng vậy....., không nói nữa, dù sao thủ nghệ so với lang băm loài người giỏi hơn nhiều.”

Sâu ngồi sai Thông Thông đưa dược thảo tới cho Tiểu Bạch nuốt vào, quả nhiên lúc xế chiều Bạch Bạch đã có thể xuống đất đi lại. Sâu nghênh đón ánh mắt sùng bái của chuột trắng nhỏ.

Tiểu Bạch đối với mình nhanh khỏe như vậy, vẻ mặt cũng không có cao hứng.

“Ta khỏe sớm một ngày, hoàng đế loài người kia sẽ tới sớm một ngày, sau đó ta lại trở nên không khỏe, Sâu không bằng cho ta nằm trên giường mấy ngày đi. Ít nhất cái gì đều không cần nghĩ không cần làm.”

“Tiểu Bạch ngươi dần muốn chết, ngươi chẳng lẽ muốn nằm như vậy ở trên giường mấy ngày nữa, ta đem ngươi chữa hết, ngươi có thể giả bộ bệnh mấy ngày sau đó có thể đi ra ngoài muốn làm cái gì thì làm cái đó không tốt sao, không nên đem thời gian lãng phí ở trên giường?”

“Sâu đại tiên, chủ ý của ngươi phải không tốt, nhưng mỗi ngày thầy thuốc kia đều tới nhìn Tiểu Bạch, ngươi chữa hết cho Tiểu Bạch, ngự y có không nhìn ra được sao?”

“Thông Thông thật là thông minh ngay cả cái này cũng nghĩ đến, nhưng Sâu ta cũng không dần, ta đã lập Chương Nhân pháp, hấn đến xem vết thương thì cứ để cho hấn thấy vết thương, hấn không phải nói năm ngày khỏe sao? Ta liền để cho Bạch Bạch dưỡng mười ngày, chúng ta dùng mười ngày này thám hiểm hoàng cung đi.”

“Sâu đại tiên, bên trong hoàng cung có một con mèo rất hung dữ, các ngươi muốn đi thì đi đi ta thì không đi đâu.”

Chuột trắng nhỏ có chút lùi bước, con mèo lớn lưu lại bóng ma ở trong lòng hấn đuổi hoài không được.

“Một con mèo lưỡi có gì đáng sợ, tăng thêm túi mật của ngươi, đánh con mèo đó lật úp, còn có sâu ta ở đây Tiểu Miêu kia sẽ không dám làm gì các ngươi.”

Bọn họ đang nói chuyện, thì nghe ngoài cửa sổ vang lên một tiếng mèo kêu.

“U u.”

Chuột trắng nhỏ một bước chui xuống dưới giường, bắt đầu run rẩy.

“Con mèo đáng ghét, trong nội cung nhiều thức ăn ngon vậy mà không ăn, mà tự mình tìm phiền toái, khừu giác nó thật đáng khen, bản thân ta muốn có nó, Tiểu Bạch đi mở cửa sổ ra.”

“Sâu tốt như vậy sao? Tiểu Thông hình như rất sợ.”

“Nhìn.”

Cửa sổ mới mở một đường nhỏ một con mèo lớn màu trắng nhảy đi vào, mèo trắng mới tiến vào, tựa thấy cái chén ở trên bàn, bình trà, còn có nghiên mực bay tới chạm mặt nó.

“Ngao ô!”

7. Chương 7

Tiểu Miêu hét thảm một tiếng bị một đồng đồ vật đánh bay từ cửa sổ đi ra ngoài. Thông Thông từ đáy giường nhô đầu ra trốn mất hốc mồm nhìn phương hướng con mèo lớn bay ra, rồi sau đó giương mắt hạt châu nhìn một chút Sâu ngồi ở trên đầu mình, Sâu đang gục ở trên đầu của hắn dùng lông vuốt cười đến giữa tới giữa lui, tiểu Thông thật sợ hắn té xuống, nhưng mà cũng thê, chiêu đó của sâu đại tiên hắn không học xong sẽ uống cuộc đời này.

Con mèo đáng thương kia một thân mực đen, còn biến thành một con hắc miêu ướt đầm, Tiểu Miêu ở bên ngoài bị ủy khuất tự nhiên về nơi chủ tử mình, mà chủ tử nó là Bắc Cung Hiền quý phi.

Chuyện kể rằng chỉ bị Sâu tưới một thân mực nước và nước trà mèo con lui trở về bên cạnh chủ nhân của mình.

Bắc Cung Hiền quý phi vừa nhìn thấy sủng vật của mình biến thành bộ dáng thế này liền nóng nảy, phải biết rằng đã cầu cũng phải nhìn chủ nhân, nàng ở trong cung địa vị gần với hoàng hậu, không có người không dám để mặt mũi cho nàng như thế.

Hiền quý phi để cho cung nữ tắm rửa cho trắng mèo, bọc quanh khăn lông, mèo trắng còn đang phát run.

“Phản rồi phản rồi, lại có người dám không chừa mặt mũi cho bốn cung, các người đi ra ngoài tra cho ta là ai không có mặt như vậy? Bọn họ chẳng lẽ không biết Mạc Mạc là sủng vật bốn cung yêu mến sao?”

“Nương nương, chúng ta mới vừa rồi có thấy, mực nước trên người Mạc Mạc hình như là hương mực hoàng thượng dùng, không giống những loại người bên cạnh thường dùng.”

“Hoàng thượng? Điều này sao có thể? Hoàng thượng lúc này bởi vì công vụ nên ở ngự thư phòng, hơn nữa mấy ngày nay ngài cũng ở tại nơi đó, Mạc Mạc chạy không được xa như vậy. Làm sao gặp được hoàng thượng?”

“Nghe phía dưới người ta nói hoàng thượng ngày hôm qua mới trở về.”

“Nhưng lúc này hoàng thượng không ở đó.”

Bây giờ chưa tới giữa trưa, hoàng đế lâm triều sợ cũng chưa xong.

“Cái này.....”

Thái giám quản sự trong cung Hiền quý phi do dự một chút, rồi đem mọi người trong phòng đuổi ra ngoài, lúc này mới nói chuyện.

“Nghe nói ở tắm cung hoàng thượng nuôi một nam hài, không lâu trước đó là Lâm đại nhân đưa cho. Hoàng thượng tối hôm qua cũng là cùng nam hài kia cùng nhau trôi qua. Sợ là đứa bé kia nghịch ngợm trên Mạc Mạc.”

“Ghe tằm lão già kia, người đi điều tra thêm hoàng đế hiện tại ở nơi đâu.”

Hiền quý phi nhíu lại ánh mắt tà ác, trong đầu bắt đầu tính kế.

Hiền quý phi phái ra người tra chỉ chốc lát liền hồi báo nói, hoàng thượng lâm triều xong liền vào thư phòng, sợ là xế chiều cũng sẽ không ra ngoài.

Hiền quý phi lúc này mới lớn gan, ôm lên sủng vật mình cưng chiều, tìm tới cửa hưng sư vấn tội.

Hiền quý phi vào tắm cung hoàng thượng, đi lên liền hỏi là ai đánh mèo của nàng, thái giám cung nữ trong cung ai cũng không dám gánh cái tội coi thường chủ nhân này, nhưng vừa rồi quả thật có người thấy mèo trắng một thân mực đen từ tắm cung chạy ra, hơn nữa có người thấy nghiền mực và bình trà là từ trong phòng ngủ ném ra, lúc này tất cả mũi nhọn chỉ hướng duy nhất đứa bé Hồ Tiểu Bạch ở phòng ngủ đợi hoàng đế.

Hiền quý phi nói muốn tìm đứa bé kia hỏi vài câu, người trong cung không dám can, không thể làm gì khác hơn là gắng gượng đi gọi Tiểu Bạch.

Chuột trắng nhỏ Thông Thông trốn vào dưới giường chết sống không chịu đi ra ngoài, hắn nghĩ được mùi con mèo trắng kia, còn nghe được tiếng kêu của nó, đã sớm bị dọa cho bể mật gần chết, cho nên không có làm dụng cụ thay Sâu đi bộ, Sâu trốn sau tai Tiểu Bạch cùng đi ra tới, Tiểu Bạch có sâu thêm can đảm cái gì cũng không sợ.

“Chính là người đánh mèo của ta?”

“Là nó khi dễ Tiểu Thông trước.”

“Tiểu Thông.”

“À, là chủ tử, đó là hoàng thượng ban thưởng cho hắn một con chồn bạc nhỏ.”

“Ta hỏi người sao.”

Bên cạnh một thái giám giúp đỡ Tiểu Bạch bị quát lớn.

Hiền quý phi bảo thuộc hạ ôm con mèo trúc từ giỏ trúc ra.

“Người nhìn xem bảo bối của ta bị dọa đến bây giờ còn đang run rẩy, người nói đi làm sao bây giờ?”

Tiểu Bạch nhìn con mèo trắng kia đột nhiên đi tới.

“Nàng thật xinh đẹp a.”

Tình cảm đó là một con con mèo cái, Tiểu Bạch bị người ta mê hoặc. Sâu hỏn hển nhắc nhở sau tai.

“Không nên đi qua, không nên đi qua, người đàn bà kia đối với người không yên lòng a. Một con mèo bình thường như vậy, nó không xứng với người.”

“Nó thật xinh đẹp, da lông thật trắng, thật trơn.”

Bất kể nói gì, Tiểu Bạch cũng chỉ nhìn vào con mèo trắng. Nói lời này xong Tiểu Bạch đã tiến tới trước người mèo trắng, Tiểu Bạch tươi cười – quyến rũ nhìn ánh mắt mèo trắng kia.

“Chào, ta tên là Tiểu Bạch, người tên gì? Ta muốn làm bạn với người được không?”

Sâu tức giận thét lên, đây là lúc nào hắn còn tự giới thiệu mình, hơn nữa còn bằng phương thức này đi tới. Thật là đủ mất mặt.

Mèo trắng nhìn Tiểu Bạch một cái, một con yêu hồ, rồi lại nhìn sau hắn có Sâu đại tiên đắc đạo, mèo trắng lập tức dự cảm đến mình kiện sai tình huống, chủ tử nàng hôm nay tới không phải chỗ tốt, thấy tình thế không được mèo trắng thoát khỏi trong ngực chủ tử xoay người bỏ chạy bật vô âm tính.

Tiểu Bạch thẳng ngốc hải tử kia còn muốn đuổi theo, bị Hiền quý phi phái người ngăn cản, dậm trước mặt hù dọa sủng vật của nàng bỏ chạy, lần này Hiền quý phi tựa hồ đã tìm được một lý do hỏi tội.

Hiền quý phi đi đến phía trước, một bàn tay giơ lên mắt thấy sẽ phải rơi vào trên mặt Tiểu Bạch, mọi người không đành lòng nhắm hai mắt lại, nhưng một cái tát kia chậm chạp không có rơi xuống.

Chỉ thấy Hiền quý phi giơ cao tay dừng ở giữa không trung giống như là bị cái gì giữ lại.

Hiền quý phi cảm giác tay mình ở giữa không trung bị cái gì nhìn không thấy được chặn lại, nhưng cứ như vậy thu hồi thì cảm thấy đã mất mặt mũi, cho nên cái tay không biết để đâu, không thể đi xuống, thu hồi lại không cam lòng.

“Nương nương?”

Bên cạnh không biết ai kêu một tiếng, phá vỡ lúng túng này.

Hiền quý phi đột nhiên nhớ ra cái gì đó, quát to lên.

“Có quý! Đứa nhỏ này trên người có đồ không sạch sẽ, bắt hắn đè lại cho ta.”

Mấy thái giám và cung nữ xông tới.

Bạch Bạch đứng ở nơi đó cũng không biết phải chạy đường nào.

Sau tai Tiểu Bạch Sâu lên tiếng nhắc nhở.

“Tiểu Bạch chạy mau đi.”

Tiểu Bạch xoay người hướng cửa chạy đi, mấy thái giám đuổi theo, mới đến bên cạnh hắn cũng không biết bị cái gì chặn lại rồi sau đó bay ra ngoài, Bạch Bạch điên cuồng chạy ra một đường ra cửa cung, cho đến sâu gọi ngừng.

“Tốt lắm tốt lắm, không cần chạy nữa, không có ai đuổi theo tới. Đến bên phía sau hòn non bộ kia nghỉ ngơi một chút.”

Bên hồ có một ngọn núi giả, Bạch Bạch ngồi xuống phía sau núi giả.

“Sâu, người đàn bà kia thật hung dữ.”

“Đúng vậy, còn rất không nói lý, cái gì gọi là có đồ bẩn, Sâu rõ ràng là một con Sâu bông bênh xinh đẹp, dám nói xấu Sâu thật nên cho nàng một cái tát kia áp vào mình trên mặt mình.”

“Sâu, cảm ơn người đã cứu ta.”

Thì ra mới vừa rồi là Sâu dùng thuật định trụ giữ tay Hiền quý phi, đánh bay bọn người đuổi theo.

“Quên đi, ta mới không phải cứu người, ta đứng ở bên tai người, nàng cho một cái tát xuống tới ta nhất định rơi xuống ta là tự cứu mình thôi hừ. Nữ nhân xấu, người nói xem có cần chỉnh nàng ta hay không? Bất quá lần này thâm, xảy ra chuyện như vậy nhất định kinh động rất lớn.”

Sâu suy nghĩ sâu xa nhảy đến trên mặt đất, bò đến mép nước.

Tiểu Bạch cũng đến mép nước nhìn cái bóng của mình làm bộ suy nghĩ sâu xa, nhưng thật ra là đang nhìn cá trong nước, đột nhiên một con cá lớn nổi trên mặt nước bắn tóe, Tiểu Bạch một thân đầy nước.

Sâu thương hại nhìn Bạch Bạch một cái, thật là Tiểu Bạch, có thể thấy được ngay cả đám cá cũng biết hắn dễ bắt nạt.

Bạch Bạch rất không cam tâm, lấy tay đi vỗ cá trong nước, cá bơi ra bên ngoài khỏi vài mét. Tiểu Bạch không chút nào suy nghĩ đuổi tới, đáng tiếc là một chút phía trước chính là mặt hồ, nước ngập mới nhớ tới mình không biết bơi.

Tiểu Bạch ở trong nước vùng vẫy, la cứu mạng, Sâu ở bên bờ đảo cặp mắt trắng dã. Quyết định để hắn uống thêm mấy ngụm nước nữa mới cứu hắn, để cho hắn mở ra trí nhớ.

Bạch Bạch ở trong nước từ trên xuống dưới, tiếng la từ từ nhỏ đi, Sâu mới muốn ra tay cứu hắn, liền thấy hoàng đế mang theo mấy người chạy tới, Sâu vội vàng trốn đi.

Hoàng đế hạ lệnh cho người xuống nước cứu Tiểu Bạch lên bờ.

Lên bờ, Tiểu Bạch ho khan không ngừng, sắc mặt tái nhợt, thấy vậy hoàng đế lại đau lòng.

Hoàng đế kéo Tiểu Bạch vào trong ngực, không ngừng an ủi.

“Tiểu Bạch, người làm sao ngu như vậy, hết thấy có trẫm làm chủ cho người, người cần gì tự sát đây?”

Bạch Bạch tính mở miệng phản bác,hắn mới không có luẩn quẩn trong lòng,hắn là đuổi theo cá đuổi tới xuống nước, không phải muốn tự sát. Sâu bò vào nơi gần lỗ tai hắn,ngăn lại lời hắn muốn nói.

“Tiểu Bạch nghe ta, không nên đáp lời, nhanh khóc đi, khóc đến càng bi thảm càng tốt.”

Tiểu Bạch dụng tâm ngữ truyền âm hỏi.

(“Ta không khóc nổi a.”)

“Không khóc nổi, người nghĩ một chút hồ ly Bính Bính tại sao hơn người, nghĩ một chút ba mẹ tại sao bỏ lại người, nghĩ người một chút tu hành mấy trăm năm vẫn chỉ là bộ dáng hài đồng người không thấy quá bất công sao?”

Sâu bắt đầu dẫn dắt dạy dỗ, kích thích thần kinh thô của Tiểu Bạch .

Tiểu Bạch cau lỗ mũi.

“Oa oa oa!”

Tiểu Bạch khóc đến bi thảm,không phải vì ba mẹ,hay tu hành của mình, mà là khóc đối tượng thâm mến của mình hồ yêu Bính Bính, nó tu hành thời gian không dài bằng mình,hiện tại đã tu thành dáng ngoài mỹ nữ,còn hắn vẫn bộ dáng hài tử,Bính Bính luôn là nói hắn không xứng với nó, hiện tại càng thêm không xứng. Hắn muốn kết bạn với hắn oa oa.

“Tại sao nói ta không xứng, ta chỉ muốn một người yêu ta, tại sao cũng xem thường ta khi dễ ta oa oa oa!”

“Có trẫm ở đây, sau này sẽ không có người khi dễ người.”

Đừng bảo là nước mắt Tiểu Bạch uống phí, ngày thứ hai đã nghe nói nữ nhân của hắn khi dễ Tiểu Bạch bị hắn cấm túc tại trong cungmình, hoàng thượng kể từ ngày đó đều đúng giờ trở về tẩm cung, mỗi đêm cái gì cũng không làm chỉ ôm Bạch Bạch ngủ chung, lời ngon tiếng ngọt đến Sâu không muốn nghe, vừa nhìn hoàng đế đi vào hắn liền mang theo chuột trắng nhỏ chạy ra ngoài tiến hành thám hiểm hoàng cung.

Rồi hãy nói Hiền quý phi kia bị cấm cung đương nhiên không cam lòng, ngoài mặt rất đàng hoàng ở trong đình nhưng bên trong ngầm cho thủ hạ báo cho người nhà nàng dùng ngân lượng chiêu dụ cao nhân đắc đạo.

Sau khi tất cả chuẩn bị thỏa đáng,Hiền quý phi liền đưa cha và huynh trưởng có vị trí quan trọng cùng đi tìm hoàng thượng.

“Hoàng thượng,chàng nhất định phải nghe lời nô tì, đứa bé bên cạnh chàng thật sự là yêu quái,ba người thuộc hạ của ta có thể làm chứng, ngày đó nô tì đang định đánh hắn, đột nhiên không biết bị thứ gì ngăn lại, ba người đuổi theo hắn còn bị đồ không sạch sẽ đồ làm văng ra, nô tì tuyệt không phải nói chuyện giật gân,có nhân chứng ở chỗ này, nếu vạn tuế không tin, chỗ này thiếp có tìm tới ba cao nhân,cùng đứa bé kia gặp mặt một lần thì biết nô tì nói thật hay giả.”

Hoàng đế nhìn một chút trận thế này, pháp sư đạo nhân cũng mời tới,cha và huynh trưởng của nàng đều là quan lớn trong triều,hôm nay đã kéo chỗ dựa tới,hôm nay không để cho nàng thấy Tiểu Bạch tựa hồ hắn không nể mặt hơn nữa trong lòng có quỷ.

Thôi,nếu pháp sư cũng tới, không bằng để cho bọn họ gặp Tiểu Bạch một lần, là người hay là yêu hôm nay cũng có thể che lại miệng của bọn hắn.

Trước khi đoàn người Hoàng đế tiến vào tẩm cung, Tiểu Bạch đang cùng chuột trắng nhỏ nằm ở trên thạch đài nói lý tưởng.

Chuột trắng nhỏ nói.

“Sau này ta muốn làm Chuột vương vĩ đại nhất, một con Lão Thủ không sợ mèo. Còn người”

Tiểu Bạch nhìn đám mây.

“Lý tưởng??Ta không có nghĩ tới, mấy trăm năm trước ta muốn bay,sâu nói ta bay lên rồi cũng nhất định sẽ té, trước mấy thập niên ta nghĩ Bính Bính, bởi vì hắc thật xinh đẹp. Nhưng là hắc không thích ta,chê ta dần, mấy năm trước ta nghĩ muốn học bơi,nhưng là đến nay cũng không còn học xong.”

“Ừm!”

Tiểu Thông chỉ đáp một tiếng,muốn nói người thật là ngu ngốc, nhưng là lại sợ thương tổn tình cảm Tiểu Bạch,cho nên không nói.

“Ta biết người muốn nói ta rất dần, không sao đâu, ta bị nói mấy trăm năm đã thành thói quen, dần chút không có gì, có rất nhiều người bao bọc ta, ha ha.”

Tiểu Bạch chính tốt đẹp ở chỗ này,Sâu hướng về phía lỗ tai của hắc cắn một cái.

“Ai u! Sâu người đói bụng à? Tại sao cắn ta, đau quá.”

“Có người tới, tổng cộng mười hai người, không tốt,có ba pháp sư,Tiểu Thông trở về phòng đi, đợi lát nữa ta sợ không lo người được.”

Chuột trắng nhỏ nhanh chóng chạy trở về gian phòng.

Tiểu Bạch đứng lên nghênh đón mười hai người không phải rất muốn thấy. Hơn nữa thật bất hạnh nhận ra trong đó một nửa.

Hoàng đế loài người, không phải là làm đau hắc, hay là lại găm cần trên người hắc,Sâu còn bảo hắc nhìn nhin,để cho hắc muốn làm gì thì làm không được chống cự.

Cái kia còn có quý phi,nữ nhân hung ác muốn đánh hắc, còn có ba thái giám ngày đó đuổi theo hắc, người đồng lõa ác nữ.

Đúng, còn có một người là ngày hắc xuống núi đuổi theo hắc không ha, buộc hắc vào hoàng cung loài người là lão đạo sĩ kia.

“Sâu, vị đạo sĩ kia chính là người buộc ta chui vô rãnh thoát nước vào hoàng cung, hắc rất đáng sợ.”

“Đó là người dần, tam thổ bao,xem ta,Tiểu Bạch nghe ta tận lực dựa bên cạnh hoàng đế,tốt nhất nhào vào lòng ngực của hắc.”

“Tại sao? Người đó ta trốn cũng không kịp.”

“Hôm nay ngoại lệ, chỉ có hắc có thể cứu người.”

“Người đánh không lại hắc à?”

“Không phải là, là vì suy nghĩ sau này,không thể làm sáng tỏ mọi chuyện được,đi,đến đó đi.”

Sâu đứng ở sau tai Tiểu Bạch chỉ huy hắc nhích tới gần hoàng đế.

Khó đượcTiểu Bạch nhiệt tình như vậy, gấp mặt nhào lên,mà không phải có chút không cam lòng từ từ đi tới. Hoàng đế vui vẻ ôm hắc vào trong ngực,Tiểu Bạch này vẫn đáng yêu như thế. Cũng là tổng quản thái giám ho khan vài tiếng nhắc nhở hoàng đế, có ít người tới cửa tìm phiền toái, hành động của hoàng thượng rất thiên vị. Quý phi và hai vị hoàng thân sắc mặt đã bắt đầu xám ngắt.

Hoàng đế hiểu rõ, chẳng qua chỉ ôm bả vai Tiểu Bạch.

“Người các người đã thấy,có lời gì muốn sao?”

“Xin vạn tuế tránh ra, tránh cho làm phép trùng ngại, đứa nhỏ này thật không đơn giản.”

Ba pháp sư đứng dậy, đứng vững tư thế làm phép.

Sâu ở bên tai Tiểu Bạch nhắc nhở.

“Tiểu Bạch nhớ kỹ nói gì cũng không muốn buông y phục hoàng đế,phải đưa tay kéo lại.”

Đạo sĩ bắt đầu niệm chú,Tiểu Bạch không phản ứng chút nào,cũng không phải hắc đạo hạnh cao siêu bao nhiêu,mà là ở trong động Lưu Ly cũng không phải là một loại yêu quái,đa số là sắp thành tiên hoặc là không

muốn trở thành tiên mới lưu lại đó, nghiêm khắc mà nói đã không tính là quý quái, mà thân phận Tiểu Bạch lại càng đặc biệt, chớ quên ba mẹ của hắn đã là thần tiên.

Cái lão đạo sĩ kia từng làm khó Bạch Bạch trước đó. Từng đạo phù dán tại trên trán muốn khai thiên mắt.

Sâu nhìn cử động thì biết người này đạo pháp không hề kém, hắn còn biết khai thiên mắt có thể thấy được nguyên thân Tiểu Bạch còn có nhược điểm, Sâu thật muốn nhắc nhở hắn, nhìn cái gì vậy, không cần uống phí khí lực, Tiểu Bạch toàn thân đều là nhược điểm, chỉ có thân da lông coi như đẹp mắt.

Hắn không phải là muốn nhìn sao, vậy thì cho hắn nhìn đi, một hai ba, cần Khôn đại chuyển chuyển, Sâu cũng bắt đầu làm phép.

Chỉ thấy lão đạo kia sĩ cầm kiếm gỗ đào trong tay hướng phía hoàng đế thẳng tấp đâm tới, một người thị vệ vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc chắn phía trước hoàng đế dùng bảo kiếm chém đứt kiếm gỗ đào của lão đạo sĩ kia.

8. Chương 8

Biến đổi này gây sợ hãi cho hơn phân nửa người tại chỗ, còn dư lại hai pháp sư còn chưa có xuất thủ trong lòng biết gặp được đối thủ, Tiểu Bạch bên này làm phép, nhường đường đổi ngược vị trí của hoàng đế và Tiểu Bạch.

Việc đã đến nước này, ba pháp sư cũng biết, hôm nay nếu không đánh Tiểu Bạch về nguyên hình thì bọn họ sẽ chết, nếu hôm nay hoàng đế không giết bọn họ, người nhà Quý phi cũng không để yên cho bọn họ.

Ba pháp sư đâm lao phải theo lao, rồi rút cầm lấy vũ khí chuẩn bị tề tâm hợp lực vây bắt Tiểu Bạch.

Trong đó một người cắn nát ngón tay vẽ một hình nguyên rửa lên trương phù.

Sâu ở bên tai Tiểu Bạch nói lẩm bẩm.

“Nhanh lên một chút tới đây, nhanh lên một chút tới đây, tới đây các ngươi nhất định phải chết.”

Tay cầm máu phù kia xông lên, đem máu phù dán tại cái ót Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch giương mắt nhìn lên trên, một tờ giấy che ở tầm mắt, hơi tặc không có nhìn thành mắt đầu kê.

Hoàng đế đưa tay muốn bắt lại huyết phù, nhưng pháp sư dán phù kia đã đưa kiếm gỗ đào vọt lên. Một trận gió thổi qua, vị đạo dán thiếp phù bay đến trên mặt Hiền quý phi, người chế tạo Huyết phù xoay người đuổi theo đạo phù của mình, đây chính là bữa hắn dùng mấy năm công lực tạo ra, chỉ cần dán tại trên mặt yêu quái ba phần chung thì có thể làm cho nó hiện ra nguyên hình. Không đuổi theo không được a.

Một cái tát chụp đi qua, trên mặt Hiền quý phi dán một cái bát tô, phù bay về phía trước, đạo sĩ nhảy đi vạch ra, không cần thận trọng chân té, đem quý phi đặt ở dưới người, này còn đỡ, quý phi kêu người vội vàng đến cứu giá, kéo đạo sĩ từ trên người quý phi ra, túm qua bên cạnh đánh một bữa, nói giỡn, nói giỡn muốn quý phi chết sao.

Lúc này, hai đạo sĩ khác rối loạn biết tận dụng thời cơ khó có được, muốn đi lên kéo Tiểu Bạch từ bên cạnh hoàng đế qua một bên.

Tiểu Bạch nhớ kỹ lời Sâu căn dặn, nói gì cũng không buông ra y phục hoàng đế là được. Phía sau có người kéo áo và quần Tiểu Bạch, Tiểu Bạch lôi kéo y phục hoàng đế không buông.

“Roẹt!”

Một tiếng y phục hoàng đế và Tiểu Bạch đồng thời bị xé ra lỗ hổng.

Công kích hoàng đế đại nghịch bất đạo, thị vệ đi lên chế trụ hai pháp sư kia. Mặt khác đưa tay đè ép bọn họ quỳ chỗ cách rất xa hoàng đế.

“Wow!”

Tiểu Bạch cúi đầu nhìn một chút y phục kinh thiên động địa của mình khóc lên, áo, cái áo tơ lụa màu trắng hấn thích nhất bị xé rách hu hu, bả vai trắng của Tiểu Bạch lộ ra ngoài. Quần bị kéo đến đầu gối, cái mông trắng của Bạch Bạch miễn phí để cho người ta nhìn, ghê tởm nhất chính là huynh trưởng của quý phi kia, ánh mắt nhìn thẳng cặp mông trắng Tiểu Bạch thẳng đến nuốt nước miếng.

“Đủ rồi!”

Hoàng đế chợt quát một tiếng, bốn phía lập tức yên tĩnh lại. Hoàng đế dùng ánh mắt uy nghiêm nhìn chung quanh bốn phía một chút.

“Các người nào đủ rồi chưa, lui ra cho trẫm.”

Người nhà Quý phi biết chuyện ngày hôm nay bị hỏng, không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại chào từ giả về nhà.

Quý phi cũng bị đưa trở về, ba pháp sư bị giam vào Thiên Lao, tội danh là mạo phạm thiên nhan.

Hoàng đế rất tức giận cởi ra áo ngoài rách nát vây quanh vị trí bị lộ ra của Bạch Bạch, đem hấn ôm vào trong phòng. Không ai biết xảy ra chuyện gì? Chỉ có Sâu và chuột trắng nhỏ biết, Tiểu Bạch đáng thương lại bị hoàng đế loài người đè ép một đêm, hoàng đế kia không biết là phát tiết tức giận, hay là bởi vì cái mông của Tiểu Bạch bị người ta nhìn cho nên ghen, tóm lại một điều là làm đến Tiểu Bạch so sánh với mấy lần trước còn bị thảm hơn.

Tiểu Bạch lần đầu tiên kêu lên tiếng, còn đang hu hu khóc vô cùng ủy khuất, sợ phía ngoài nghe không được.

Kể từ ngày này, Hiền quý phi kia bị đày vào lãnh cung, cha hấn bị hoàng thượng khuyên về hưu, huynh trưởng của hấn, chính là cái gã ngó chừng cái mông Tiểu Bạch, bị hoàng đế bảo hấn đóng quân ở biên quan. Đời này sợ là không về được.

Ba vị pháp sư kia phạm tội khi quân, hoàng đế nhân từ chẳng qua là đày bọn họ đến biên quan nhỏ cỏ thôi.

Ngày này, hoàng đế căn dặn phía dưới chuẩn bị cho Tiểu Bạch một bàn lớn thức ăn ngon, như một loại đãi ngộ thích đáng, buổi tối Tiểu Bạch sẽ bị cứng chiu.

Nhìn chuột trắng nhỏ Thông Thông còn có ngay cả Sâu ở trên bàn tranh nhau ăn, Sâu thậm chí đem cả thân thể nhỏ ngậm vào trong mâm món ăn, một khối thịt heo lớn hấn gặm có nửa canh giờ. Tiểu Bạch ngồi ở chỗ đó cảm thấy khó chịu không muốn ăn.

Từ buổi sáng bắt đầu lường trước cho hấn ăn no, buổi tối đem hấn lên trên giường ăn đến thể lực không còn, cái này là Tiểu Bạch suy nghĩ 100 ngày mới nghĩ ra hoàng thượng loài người dụng tâm hiểm ác.

Tiểu Bạch thật sự ăn không trôi nghĩ đến buổi tối hấn sẽ thoải mái, tuy Sâu nói sẽ chế thuốc trị liệu cho hấn nhưng bị thương lúc ấy vẫn rất thống khổ, hấn muốn về nhà

Tiểu Bạch ngồi ở bên cạnh Sâu nướng mày.

“Sâu, chúng ta về nhà đi, ở nơi này một chút cũng không tốt.”

“Không tốt, làm sao biết, nơi này nơi nào cũng tốt a, phải như thế nào là ý gì, muốn ăn cái gì nói một tiếng đã có người cho làm tới, rất rất tốt rồi.”

“Nhưng ta không tốt.”

“Người? Kiện kiện khang khang có chỗ nào không tốt? Ăn cơm trước đợi lát nữa ta chế thuốc cho người uống.”

Tiểu Bạch lắc đầu.

“Ta không thích tên hoàng đế loài người giữa kỳ động dục, lần trước người không phải nói với ta, kỳ động dục sớm muộn gì sẽ đi ư, nay cũng mấy tháng, lá trên cây cũng từ xanh biến thành vàng, kỳ động dục của hấn còn chưa đi qua. Còn muốn ta đến lúc nào đây?”

“Loài người kỳ động dục tương đối dài, người chịu thêm mấy tháng nữa có được không?”

“Lúc nào mới đến thời cơ trở về nhà?”

“Thiên cơ bất khả lộ, đúng rồi Tiểu Bạch này, ta ngày hôm qua thấy con mèo trắng kia đang đảo quanh núi giả nơi Chuột Vương ở đấy, xem ra là đói bụng mấy ngày rồi, người cầm đùi gà chuẩn bị mấy khối thịt đi giao lưu trao đổi tình cảm với nàng đi,nói không chừng người ta thật coi trọng người.”

“Thật à?”

“Lừa người làm gì, ta không phải là Sâu à, nhanh đi,lúc ăn cơm mới biết nàng ở đâu,chậm người phải đợi đến ngày mai.”

“Dạ dạ.”

Tiểu Bạch hưng phấn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên,hấp tấp bưng lên một mâm thức ăn ngon đi lấy lòng con mèo cái kia.

Vừa nhắc tới con mèo này,chuột trắng nhỏ ngẩng đầu lên.

“Con mèo kia sẽ không dể thương tộc nhân ta chứ?”

“Khó nói lắm.Nữ nhân xấu kia bị cho vào lãnh cung thức ăn bây giờ của nó khẳng định không tốt như trước kia,rau cỏ cải củ nó ăn không trôi, đành phải đi bắt lão thử làm bữa ăn ngon, tộc nhân của người cũng rất nguy hiểm.”

“Sâu có biện pháp có thể cứu bọn họ không?”

“Mèo vờn chuột đó là sứ mạng trời sanh không cách nào thay đổi, ta cũng vậy không thể luôn nhìn nó,sát sinh ta không dám đó là phạm giới luật trời, đuổi nó xuất cung ta cũng có nghĩ tới, nhưng con mèo kia quen sống an nhàn sung sướng, một khi không ai chăm sóc nhất định sẽ chết, loài người nghe nói có một món ăn tên là Long Hồ đầu, chính là lấy mèo và rắn nấu cùng nhau.Thật tàn nhẫn. Nghĩ tới ta liền mềm lòng.”

“Không có biện pháp khác?”

“Có, ta không phải là dể cho Tiểu Bạch đi làm rồi sao,để cho Tiểu Bạch cho nó ăn no, ăn uống no đủ ai còn đi bắt chuột nữa?”

“Nó trước kia lúc ăn uống no đủ cũng bắt.”

“Đó là chộp đùa vui,ít nhất còn toàn thân, chuyện này thế thì hồng mèo ăn uống no đủ cũng sẽ tìm tộc nhân người phiền toái,còn có một biện pháp,phải có người bên cạnh trông coi,chỉ là người sẽ tương đối ủy khuất, trên người Lão Thủ người mùi vị khẳng định không làm nó thích, không có chuyện gì nó có thể có trêu đùa người.”

“Vì an toàn tộc nhân ta nguyện ý hy sinh,hơn nữa ta hiện tại thân thể trở nên to lớn,nó cũng dể thương không được ta, nhiều lắm mấy ngày đầu ta sẽ sợ,lâu một chút sẽ trôi qua thôi.”

Chuột trắng nhỏ tính toán hy sinh vì nghĩa, để cho Sâu có vài phần kính trọng,để một thời gian chuột trắng nhỏ nhất định là nhân vật,so sánh với đứa bé Tiểu Bạch kia mạnh hơn nhiều.

Sâu cuối cùng hung hăng cắn một miếng lớn dấm cá Tây Hồ,rồi sau đó bỏ vào chén nước trà tắm,sau mới bỏ ra ngoài.

“Tới đây Tiểu Thông,chúng ta đi tìm Tiểu Bạch,thuần phục con mèo hư này, đầu tiên nói trước,đến lúc đó thấy con mèo kia người không được phát run làm ta té xuống.”

“Dạ!”

Tiểu Thông như tráng sĩ cắt đứt cổ tay gật đầu một cái, dù sao đi đối mặt với kẻ địch cũng cần dũng khí.

Rồi hãy nói Tiểu Bạch kia,một khi được sủng ái,thái giám cung nữ trong cung đối với hắn tự nhiên chú ý gấp đôi, hắn mới ra cửa phía sau đã có người đi theo. Một cung nữ, một thái giám.

Chỉ thấy Tiểu Bạch ra khỏi tắm cung hoàng đế chạy thẳng tới một ngọn núi giả trong ngự hoa viên.

Tiểu Bạch đi tới bên cạnh núi giả, vòng vo xoay tròn, rốt cục ở một bên, bên cạnh cửa vào vương quốc chuột thấy được con mèo kia gầy rất nhiều.

Con mèo cái kia thấy được Hồ Tiểu Bạch, lại bắt đầu lui thành một đồng thét lên.

“Đại tiên tha mạng, ta không biết là ngài, chẳng qua là tìm mùi vị lão thử trước đây.”

Tiểu Bạch trên mặt mỉm cười lấy lòng.

“Không sao, ta không thêm để ý, ta cầm đồ tới cho nàng ăn, ta tên là Tiểu Bạch, nàng tên gì?”

“Mạc Mạc.”

“Ừm!”

Tiểu Bạch đem đồ ăn đặt trên mặt đất, mèo trắng sững sốt một chút mới dám tới đây hơn nửa bắt đầu ăn như hổ đói.

Tiểu Bạch ngồi một bên xem mèo trắng càng ngày càng xinh đẹp khả ái.

“Nàng thật xinh đẹp.”

Mèo trắng ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, xem một chút bộ dáng bắn khoăn của Tiểu Bạch cũng biết Tiểu Bạch muốn tán tỉnh nàng.

Mà con người vừa chuyển, Tiểu Bạch nói như thế nào cũng là yêu hồ, ở giới động vật có một địa vị khác, hơn nữa hẩn ở trước mặt hoàng đế đang được sủng ái, ở cùng với hẩn nhất định mỗi ngày đều rất tốt, có cá để ăn, có lò ấm áp để dựa vào.

“Ta có thể cho người theo chúng ta trải qua mỗi ngày thật tốt, nhưng người sau này phải bảo đảm không làm khó tộc loài chuột nữa.”

Mèo trắng chỉ nghĩ trong lòng, nhưng không biết là người nào đem ý nghĩ của nàng đọc ra ngoài.

Mèo trắng cả kinh giương mắt nhìn lại, phía sau Tiểu Bạch 5 thước có một con chuột, trên đầu có một con sâu đại tiên màu đỏ ngồi lên.

Mèo Trắng trực giác nghĩ Sâu không phải dễ trêu, lui về phía sau mấy bước.

Sâu hướng về Tiểu Thông phía dưới nói.

“Đi đến phía trước, đã nói lá gan Lão Thử người, không phát run đổ mồ hôi lạnh, giờ lông cũng ướt. Người trở về đi thôi.”

Sâu từ trên người chuột trắng nhỏ bò xuống, bò tới bên cạnh Tiểu Bạch. Nhìn con mèo kia nói.

“Người chỉ cần đáp ứng sau này không bắt chuột nữa, ta sẽ để người đi theo bên cạnh Tiểu Bạch, sau này sẽ được ăn uống đầy đủ, nhưng người không nên giở trò, vì người không phải là đối thủ của ta.”

“Được, đại tiên. Mạc Mạc thề sau này an phận thủ thường không tìm Lão Thử phiền toái.”

“Rất tốt.”

Sâu quay đầu nhìn Tiểu Bạch nói.

“Còn lo lắng cái gì? Ôm lên nó trở về.”

“Ôm?”

Tiểu Bạch đứng ở nơi đó khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khẩn trương nói chuyện cũng phát run.

“Người ta..... người ta từ nhỏ còn chưa có ôm thử qua lần nào nha.”

“Người tiểu ngu ngốc này, có thể mang nàng theo cách khác, đổi lại cách nói, người xách nó, nâng lên nó, nắm nó lên cũng được, tóm lại chính là trở về phòng đi!”

Sâu hét lớn vào lỗ tai của Tiểu Bạch, thật là may mắn cung nữ thái giám cách bọn họ một khoảng, nhìn không thấy tới sâu, hơn nữa Sâu giọng nhỏ vốn không lớn.

Tiểu Bạch e sợ, vội vàng ôm lấy mèo trắng. Nhặt lên sâu cùng nhau đi trở về.

Buổi tối dùng bữa tối không lâu hoàng đế trở lại. Vừa vào cửa liền thấy Tiểu Bạch cúi người cười ha ha với con mèo trắng, còn nói lời ngon tiếng ngọt với con mèo kia. Nội dung còn rất quen thuộc tựa hồ lúc hắn ân ái với Tiểu Bạch dùng lời này để lấy lòng hắn.

Hoàng đế cảm thấy có chút kỳ quái.

“Tiểu Bạch, người đang ở đây làm cái gì?”

“Ta làm quen bạn.”

“Cùng một con mèo kết bạn, có cần thiết thân mật, tâm can, hôn nhẹ không? Ta yêu vật nhỏ, những lời đó chỉ có thể dùng để lấy lòng người yêu thôi.”

Hoàng đế đem Tiểu Bạch kéo vào trong ngực.

“Không sai, ta yêu.....!”

9. Chương 9

Tiểu Bạch muốn há mồm đột nhiên mất tiếng, Tiểu Bạch giương mắt liền thấy Sâu đứng ở đối diện trên bàn giận nhìn chằm chằm hắn, dùng mặt ngữ bất đầu mắng hắn.

“Người Tiểu Bạch, ngu ngốc, ngu ngốc, để cho hoàng đế biết người là hồ ly tinh thì toàn bộ xong, theo lời của ta nói với hoàng đế, ta liền giải pháp thuật cho người.”

Tiểu Bạch gật đầu một cái, Sâu giải khai pháp thuật, rồi sau đó Tiểu Bạch cũng không còn đầu óc, chiếu theo lời Sâu truyền đến mà nói.

“Không sai, ta chính là muốn luyện tập trước một chút, sau đó nói cho bộ hạ nghe, ngài đối với ta tốt như vậy, ngài chính là người yêu Tiểu Bạch, Tiểu Bạch vĩnh viễn thích ngài.”

Tiểu Bạch máy móc chính mình cũng không biết nói cái gì, chẳng qua là hắn mới nói xong đã bị hoàng đế áp lên giường, hoàng đế kéo ra y phục, rồi sau đó ngăn Tiểu Bạch, găm cán trên bả vai trắng nõn Tiểu Bạch, rồi sau đó còn cảm thấy chưa đủ lộ ra hung khí chỗ kín. Xoay người Tiểu Bạch lại.

Tại chỗ mèo trắng và chuột trắng nhỏ thấy vậy cũng ngây ngẩn cả người không thể nào, hoàng thượng loài người lại phát tình như vậy.

Day, day hư đứa trẻ, Sâu làm phép hai bộ y phục không nghiêng lệch rơi xuống ánh mắt mèo trắng và chuột trắng nhỏ. Sâu bò qua lễ thăng khí hung giáo dục.

“Tiểu hài tử, không cho phép nhìn, đừng học cái xấu.”

Nói xong mình cũng nhô lên cái cổ nhìn thêm mấy lần.

Đáng thương Tiểu Bạch, dưới mặt bụng kê một cái gối, cái mông bại lộ ở trong không khí, hai chân Tiểu Bạch bị tách ra hai bên, hoàng đế loài người hung khí thẳng tắp cắm vào hậu đình Tiểu Bạch, Tiểu Bạch bắt được chắn đơn, ở nơi nào nhỏ nhỏ hừ hừ.

Sâu ngẩng đầu nhìn trời, tràng diện này hắn không nhẫn, hắn không hy sinh thì những ngày an nhàn của mình làm sao tới. Sâu trong lòng mặc niệm, vì tương lai Sâu được ăn ngon, Tiểu Bạch người hãy nhìn một chút đi.

Không đành lòng nhìn nữa Sâu xoay người đi ra ngoài, đi ra ngoài còn không quên kêu mèo trắng và chuột con nhỏ.

Tiểu Bạch đến giữa trưa ngày thứ hai mới tỉnh, hoàng đế xử lý công việc còn chưa có trở lại, ngự y theo thường lệ tới trị liệu cho Tiểu Bạch.

Nhìn Tiểu Bạch tỉnh, ngự y liền đến phía trước, vén lên chăn, xem xét vết thương nhìn quần sự thái giám nói.

“Không có bị thương và nứt ra, chắc là làm rất nhiều lần, nơi đó của Bạch công tử đã thích ứng, có chút sưng đỏ xức chút ít thuốc cao, nửa ngày là có thể xuống giường đi lại.”

“Vậy thì tốt.”

Một tiểu thái giám nhận lấy ngự y đưa tới thuốc cao, giao cho Tiểu Bạch rồi cùng ngự y đi ra ngoài.

Thái giám tổng quản lắc đầu nhìn Tiểu Bạch.

“Người nếu là một nữ nhân thì tốt, đã sớm là nương nương, long chủng không chừng mười cũng có.”

Thái giám tổng quản nói xong câu này ý vị thâm trường hiểu rõ liền đi ra ngoài, lúc ấy ai cũng không có cảm thấy nơi nào kỳ quái.

Ba ngày sau này Sâu cảm thấy là lạ ở chỗ nào, hoàng đế ba ngày không có tới, lẽ ra thái giám đem tin tức tốt thương thế Tiểu Bạch không nghiêm trọng hồi báo với hoàng thượng, sau đó hoàng đế nhất định khó dần nổi trở lại thương yêu Tiểu Bạch. Nhưng hẳn lạ ở chỗ chưa có tới.

Sâu gọi Tiểu Thông ra cửa dò thăm tin tức, đi tới bên ngoài cửa sổ ngự thư phòng.

Đã nghe trong ngự thư phòng truyền ra tiếng nói hoàng đế và ai đó.

“Bệ hạ, hôm nay thiên kim của Binh Bộ Thị Lang đã vào cung, Thái hậu bảo nô tài tới đây hỏi bệ hạ phong tước gì.”

“Lại thêm một người? Mẫu hậu rốt cuộc muốn làm cái gì? Ba ngày liền tiến vào ba nữ nhân, mỗi đêm trầm đều đi lâm hạnh, cho trầm là ngựa đực sao?”

“Bệ hạ bớt giận, Thái hậu chỉ là có ý tốt, bệ hạ đến này chưa có người nào, một hoàng tử cũng không, nước không thể một ngày không có thái tử, bệ hạ sinh nhiều mấy vị hoàng tử, thái tử cũng có nhiều để lựa chọn.”

“Trầm không thích những nữ nhân kia!”

“Chuyện này, Thái hậu còn bảo nô tài báo cho bệ hạ, chỉ cần người có thể sinh hạ ba hoàng tử, chuyện thăng bé trai ở tẩm cung của ngài người có thể không hỏi, nếu không.....”

Uy hiếp, tuyệt đối uy hiếp, nếu không như thế nào? Muốn xử lý Tiểu Bạch đưa đi giết sao.

Ngay cả Sâu ngoài cửa sổ cũng nghe rõ ý trong lời nói, hoàng đế sao lại không rõ.

Trong ngự thư phòng yên lặng một lát, rồi sau đó truyền ra tiếng than thở của hoàng đế .

“Thôi đi! Nữ nhân kia phong làm Chiêu Nghi đi, người cũng bắt lại cho mẫu hậu, trầm hết sức ba tháng sau không có tin tức, đó chính là ý trời, ý trời làm cho trầm không nên có hoàng tử lúc này, qua ba tháng xin người không nên ép ta nữa.”

Hoàng đế đưa ra thỏa hiệp, nghĩ thâm tới nay không thể về tẩm cung được.

Lúc đó Sâu giận trừng lão thái giám truyền lời từ thư phòng đi ra.

Ý nghĩ đầu tiên của Sâu chính là quyết không để cho hoàng đế loài người có nhi tử, có nhi tử Tiểu Bạch sẽ thất sủng. Những ngày an nhàn của hắn cũng không còn, quyết không để xuất hiện chuyện này.

Sâu phi thân lên dùng thời gian nhanh nhất tìm được nữ nhân vừa được phong là Chiêu Nghi. Nữ nhân kia ở phía nam Tú Phong Viên, sâu tìm được nơi liền rơi xuống trước cửa vườn, xem một chút có ai không, rồi biến thành bộ dáng thái giám truyền lời vừa rồi. Ngông nghênh tiêu sái vào.

Chạm mặt một cung nữ đi tới.

“Lý công công, ngài làm sao tới, tiểu thái giám truyền lời mới vừa đi, biết hoàng thượng tới nay sẽ tới đây, các nô tài đang thu thập đây. Mời ngài vào trong.”

“Ta đến tìm chủ tử các người có việc, chủ tử các người người đâu?”

“Ồ trong phòng trang điểm.”

“Người mau lên,ta tự đi vào phòng.”

Sâu phối hợp đi tới phòng,liền thấy ở nơi đó có một nữ nhân đang hóa trang. Sâu chỉ nhìn một cái nhưng không cười, nữ nhân này không có xinh đẹp bằng một phần mười Tiểu Bạch, hoàng đế ăn xong Bạch Bạch thật ngon,lại chịu thiệt đến cùng nàng. Hôm nay Sâu sẽ cứu hần một lần.

Nữ nhân kia thấy Sâu liền tiến đến đón.

“Lý công công, ngài làm sao tới rồi?”

“Ta tới là nói với nương nương, tối nay bệ hạ thay đổi chú ý,ngài không tới đây,ngài bảo nương nương đến viện bỏ hoang phía đông chờ ngài.”

“Nơi đó không phải là lãnh cung sao? Một người cũng không có.”

“Bệ hạ phân phó, người trẻ tuổi thích kích thích, nương nương nên hiểu.”

“Nô tì hiểu.”

Sâu trong lòng thầm mắng, người hiểu cái rắc có thể cùng hoàng đế lên giường ở sân cỏ người cũng đi.

“Vậy thì tốt, nương nương hay là sớm đi qua đó chuẩn bị đi, tốt nhất không nên cho người biết, dù sao cái loại ham mê này không nên để cho người ta biết,nương nương nói có đúng hay không?”

“Nô tì hiểu.”

“Lão nô chúc mừng nương nương,bệ hạ rất bận rộn,lão nô cũng phải trở về phục mệnh, cáo từ.”

Nói xong Sâu liền ra ngoài, hần ở cửa vườn nhìn một lát, quả nhiên thấy nữ nhân kia lén lút sợ hạ nhân thấy mình đi đến lãnh cung phía đông .

Sâu nhìn nữ nhân đó đi,còn mình vội vàng ngược về chỗ Tiểu Bạch ngọc,Tiểu Bạch ngọc đang cùng con mèo cái lười ngon tiếng ngọt,tìm một đồng đồ ăn ngon lôi kéo làm quen kéo gần khoảng cách với con mèo cái kia.

“Chúng ta coi là bạn sao.”

Con mèo cái liếc hần một cái, mặt trời lên cao nó chỉ muốn ngủ. Miễn cưỡng lên tinh thần ừm một tiếng coi như trả lời.

“Cái kia cái kia ta thích người.”

Con mèo cái không giải thích được nhìn hần một cái.

“Người không cần làm mẫu, đã đúng rồi?”

Động vật cùng giới kết hợp không tính là quái sự, bị đề ở phía dưới nhất định là sảm vai mẫu thú,nhưng nó chính mắt thấy, một người hùng vĩ đem áp đảo ***.

“Cái kia cái kia,hoàng đế loài người kia không phải của ta, là hần cứng rắn kéo ta làm,ta không thích,ta thích người.”

“Yêu thích ta sao, coi như hết,giống đực loài người biết rồi sẽ giết ta,giống đực ở nhân loại có địa vị rất cao, chủ tử ta trước kia rất sợ hần đấy.”

“Nhưng ta không thích hần, ta thích người.”

“Như vậy, vậy người giúp ta làm một chuyện,ta liền tin.”

“Chuyện gì?”

“Người vào đám chuột rất quen đúng không, người đi tìm mấy con đến cho ta, ta liền tin người thật yêu thích ta.”

“Chuột? Người tìm bọn họ làm cái gì? Tiểu Thông chính là.”

“Chính là quá lớn, bên cạnh còn có một con sâu, không dễ hạ thủ.”

“Người muốn làm cái gì? Ăn hết bọn họ? Hay là chơi đùa bọn họ đến chết? Ta thay tiểu Thông can.”

Phía sau mèo trắng đột nhiên vang lên thanh âm của Sâu,mới nói xong Sâu thật mở miệng cắn lỗ tai mèo trắng,mèo trắng đau đến chạy trốn ra ngoài,mang theo Sâu trên lỗ tai luôn lên nhảy xuống,nhảy trên đầu tường,rồi xuống,lại nhảy lên cái bàn, miệng sâu không tha Tiểu Miêu đau chạy ra sân.

Vẫn núp mèo trắng xa mấy trượng Tiểu Thông đi tới, hỏi Tiểu Bạch tại sao? Tiểu Bạch đem chuyện nói lại một lần,Tiểu Thông tức đến run rẩy. Lúc này Sâu nhớ tới còn có chuyện cần nói. Hắn kéo lại mèo hô to.

“Ngăn lại cho ta!”

Cọ xát một bóng dáng màu trắng chạy trốn qua, thoáng cái đem mèo trắng đặt ở trên mặt đất. Sâu lăn xuống, nhìn thấy Tiểu Thông rất kỳ quái, hắn vẫn rất bài xích con mèo kia,Sâu vẫn cho đó là trong xương hắn có huyết thống lão thử,trời sanh sợ mèo, thử mấy lần để cho hắn nhích tới gần mèo,sau nhìn bộ dáng hắn phát run sâu đành không bắt buộc, hôm nay đây là tại sao?

“Sau này không nên đến gần tộc nhân của ta, chúng ta đã rất cẩn thận chỉ lấy một ít đồ ăn vứt bỏ của con người, chúng ta cũng không phải trời sanh nguyện ý làm chuột, người sau này dám chú ý đến tộc ta,ta liền cắn chết người.”

Luôn luôn biết điều im lặng Tiểu Thông nói ra lời nói này, hơn nữa dùng bao nhiêu dũng khí mới dám nhích lại gần mình kẻ địch, bất kể nói thế nào lúc này Tiểu Thông không thể nghi ngờ là rất dũng cảm.Rất khốc,đẹp trai ngày người!

Mèo trắng đột nhiên cảm thấy Tiểu Thông rất có mị lực giống đực, làm nũng đem mặt chà chà gò má lên trên người Tiểu Thông.

“Người ta sau này không dám nữa.”

Nôn mửa, giọng nói thật nghèo hèn, thật là chủ tử dạng gì nuôi ra dạng mèo loại đó.Không đúng, Sâu còn có việc làm,không làm sẽ bị lộ.

“Tiểu Bạch đi theo ta.”

10. Chương 10

Sâu kéo cổ áo Tiểu Bạch liền bay lên, dùng tốc độ nhanh nhất đi tới Tú Phong Viên phía nam,Sâu hóa thân thành nữ nhân mới được phong Chiêu Nghi kia,đem Tiểu Bạch đeo đi vào, vào trong phòng Sâu bắt đầu tẩy não cho Tiểu Bạch, nói cho hắn biết đợi lát nữa thấy hoàng đế loài người đến phải hôn nhiệt tình một chút, hắn nói chuyện chỉ cần hợp lại là được. Tiểu Bạch hỏi tại sao? Sâu thuận miệng nói thiên cơ bất khả lộ.

Ai biết lần này Bạch Bạch kiên quyết lắc đầu.

“Người ta đã có bạn gái, không muốn làm với hắn nữa.”

“Người người.”

Sâu tức mặt càng đỏ hơn, rồi sau đó đột nhiên hí mắt nhìn Tiểu Bạch cười nói.

“Có muốn gia tăng công lực hay không?”

Tiểu Bạch mãnh liệt gật đầu.

” Hoàng đế loài người vốn là Chân Long Thiên Tử, dịch của hắn có thể gia tăng công lực, ăn tuyệt đối tinh thần tăng gấp đôi, công lực tăng vọt.”

Nghe lời này Tiểu Bạch tin. Đuổi theo hỏi.

“Cái gì là dịch?”

“Nước miếng, còn có cái hần dùng để *** đồ chảy ra cũng coi là dịch, nhìn thấy hần người dùng sức hút là được.”

Mắt Tiểu Bạch lộ ra cảnh đẹp mộng ảo, hần pháp lực cao cường, bên cạnh là con mèo cái dựa vào, ngay cả Sâu cũng ngưỡng mộ hần, tuy nói sâu kia vốn nên ngưỡng mộ nhưng ánh mắt thật không giống a.

“Ha ha.”

Tiểu Bạch bắt đầu mộng tưởng hảo huyền, ngu ngốc bắt đầu cười.

Hoàng đế buổi tối rất không tình nguyện tiến vào cửa phòng phi tử mới kia, không vui vẻ phát hiện nữ nhân kia không có ra ngoài nghênh đón hần. Trong lòng càng tức giận, thời điểm tiến vào nội thất còn dùng chân đá màn cửa, phát ra tiếng vang rất lớn.

Nằm lỳ ở trên giường Tiểu Bạch đang nghe Sâu dạy bảo sợ hết hồn, vừa quay đầu thấy hoàng đế loài người thuận miệng hỏi một câu.

“Tâm trạng người hôm nay không tốt sao?”

Hoàng đế vào cửa trong phòng không thấy được người khác chỉ thấy Tiểu Bạch, cũng sững sờ.

“Làm sao người ở chỗ này?”

“Ta đang đợi ngài đấy.”

Đây là Sâu ở bên trong màn dạy hần nói.

Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn phía trên đầu màn sâu đang nằm úp sấp. Minh cũng muốn hỏi tại sao mình phải tới đây chờ hần?

” Chủ nhân trước trong phòng này đâu?”

Hoàng đế không biết suy nghĩ gì, chưa nói người mới là phi tử của hần.

“Nàng nói nàng chúc mừng ngài, nàng tự nguyện đến lãnh cung, đem nơi này để lại cho ngài và ta.”

Hoàng đế vừa nghe xem ra là một nữ nhân có khí chất. Bất quá nàng đối nghịch một chuyện chính là đem Tiểu Bạch đưa đến bên cạnh hần, hần sẽ thỏa mãn yêu cầu của nàng, sáng mai sẽ hạ chỉ cho nàng vào ở lãnh cung là được.

Hoàng đế bị Thái hậu buộc hợp với ba nữ nhân liên tục đến tối, hôm nay vốn không có hăng hái kéo Tiểu Bạch lên giường, nhưng chỉ cần nhìn hải tử này nằm lỳ ở trên giường, nghiêng đầu nhỏ nhìn, hần đã cảm thấy vui vẻ.

Hoàng đế đi tới ngồi xuống bên giường, bàn tay to vuốt ve tóc Tiểu Bạch, chỉ cảm thấy tóc đứa nhỏ này thật là tốt, mềm mại giống như là sờ áo choàng hồ ly.

Đứa nhỏ này không tâm tư, chỉ có ở chung một chỗ với hải tử này hần mới có thể thật buông lỏng mình. Hoàng đế kéo Tiểu Bạch vào trong ngực ý vị thâm trường nghiêm túc nói.

“Tiểu Bạch, nếu người lớn một chút, nếu người là nữ nhân thì tốt biết mấy. Trẫm sẽ không cần khổ não.”

Sâu gục ở trên đầu màn nhìn bọn họ vừa nghe, trên căn bản dựa vào Tiểu Bạch tu hành 500 năm đáng ngoài của hần chắc là không biết có bao nhiêu biến hóa, đáng ngoài là theo pháp lực tăng trưởng. Tiểu Bạch pháp lực không đề cập nữa, hiện tại có huyết thống do cha mẹ truyền lại, hần tu hành không đến mấy năm nữa là được.

Về phần làm nữ nhân, yêu hồ trước khi thành tiên giới tính là có thể biến hóa, chỉ cần không có thành tiên thông qua pháp thuật có thể thay đổi. Mà Sâu nghĩ hoàng đế sở dĩ có cảm thán này cũng không phải là quan tâm giới tính Tiểu Bạch, mà là muốn Tiểu Bạch loại ngu ngốc này sinh con cho hần, hần cũng sẽ không lo vấn đề có con nối dòng truyền thừa hơn nữa Tiểu Bạch đơn thuần như vậy sẽ không nghĩ đến lợi dụng nhi tử nhiếp chính loạn triều cương. Nhưng Sâu hoài nghi Tiểu Bạch có nhi tử có thông minh hơn

không? Biết đâu giống Tiểu Bạch đơn thuần đáng yêu, nhưng nói trắng ra là đó là ngu xuẩn, nhân dân loài người chẳng phải đáng thương à?

Hơn nữa người cùng yêu sống chết, trong đó có chút vấn đề kỹ thuật, Sâu muốn giúp hoàng đế loài người bận rộn việc này,nó cũng làm không được, đột nhiên linh quang chợt lóe,có lẽ tiên nữ Lưu Ly động lão đại ngải thảo tiên tử có thể làm được. Chẳng qua là không biết lão đại có chịu giúp việc bận rộn này không.

Sâu lúc trước trở về cầu trợ có một số việc muốn khai báo,một người là Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch ngang nhiên xông qua, hoàng đế dịch người muốn muốn,bắt tay cẩn thận kéo đại tiên lo lắng.”

Lần này Tiểu Bạch được dạy rất tốt, giống như một con bạch tuộc quần đến trên người hoàng đế, dùng miệng nhỏ của mình gặm hoàng đế, hơn nữa cố gắng mút. Đối mặt Tiểu Bạch chủ động như thế, hoàng đế không muốn làm cũng hăng hái, chẳng qua là không rõ Tiểu Bạch tại sao một mực hút nước miếng của hắn.

Hoàng đế đem Tiểu Bạch áp đến phía dưới, mới cởi xuống quần tịt thấy đầu nhỏ Tiểu Bạch nhìn đến chỗ kín của mình,mút vật nóng bỏng của hắn, rất dùng sức ở nơi nào đó dụng tâm mút lấy cái gì.

Tiểu Bạch thật là nhiệt tình, không tới một khắc hoàng đế tịt tiết dịch thể, một chút không có lãng phí bị Tiểu Bạch nuốt đi xuống, nhìn mép Tiểu Bạch dính dịch lỏng của mình, hoàng đế tâm tình kích động đè ép hắn xuống

Vòng đi vòng lại,Sâu nhìn tối nay bọn họ chắc sẽ không có những lời khác, mới yên tâm đi ra ngoài tìm mèo trắng vào chuột con nhỏ khai báo mấy câu. Ba ngày trở về, tương lai chỉ có hai lựa chọn, lão đại nguyện hỗ trợ mọi người sau này cùng nhau ở trong hoàng cung hưởng phúc, lão Đại không muốn hỗ trợ,Sâu trở về chính là đem Tiểu Bạch dẫn đi, cuộc sống tốt của mọi người chấm dứt,Sâu đi ba ngày nhiệm vụ của bọn họ chính là để cho Tiểu Bạch cuốn lấy hoàng đế không làm cho loài người hoàng đế khả nghi.

Sâu bay đi trở về tìm tiên nữ lão đại xin chỉ thị.

Sâu bay trở về trước cửa động Lưu Ly,do dự tính toán làm sao khai báo với lão Đại, lão đại bảo hắn đi tìm người hắn ở nhân gian làm trẻ nãi gần một năm thật sự thẹn trong lòng, không có Tiểu Bạch tất cả đại tiên đều nhàm chán sống qua ngày, chỉ có hắn Sâu ở trong hoàng cung loài người trên Tiểu Bạch, thuận đường lợi dụng một chút hưởng thụ ăn uống. Lương tâm đột nhiên xông lên,có chút không mặt mũi nào đối mặt phụ lão trong động.

Đột nhiên bên tai Sâu vang lên thanh âm lão đại.

“Sâu người cút cho ta.”

Rồi, nhìn khẩu khí lão Đại tám phần biết rồi.

Sâu bò vào,nhanh nhẹn bắt đầu.

“Lão Đại thật là lợi hại, cái gì cũng không thể gạt được ngài,Sâu ta nghĩ gì ngài cũng biết sao?”

“Hừ! Hưởng thụ đủ rồi,có chuyện không làm được mới nhớ tới ta.”

“Cái này,Sâu là vì lão đại ngài dò đường, trong hoàng cung trải tốt đường để nghênh đón lão nhân gia ngài đi đến.”

“Muốn gạt ta? Ta để cho Chu Lộ, còn có rưng lông bay đầy trời tìm hiểu qua, còn có, ta nói muốn đi sao? Hoàng cung có chuyện gì vui, có thể vui hơn chơi với Tiểu Bạch à?”

“Trong hoàng cung có rất nhiều động vật có linh tính,có mèo, chuột trắng nhỏ,Sâu mấy ngày trước đây còn phát hiện trong hồ ở ngự hoa viên có một con cá chép tu luyện .”

Ngải thảo lão đại thích nhất chính là nhật một động vật có linh tính về nhà nuôi, Sâu hợp ý bắt đầu hấp dẫn lão Đại. Đồng thời còn cho hai đại tiên bán đứng hắn nhớ một,dám kiện Sâu thật không có khí phách, không trách được mấy ngày hôm trước trong hoàng cung nhật được lông vũ quen thuộc, hắn còn tưởng rằng mình suy nghĩ nhiều,thật đúng là con chim nhỏ luôn rưng lông kia.

“Thật!”

Lão Đại bắt đầu động tâm,hắn bắt đầu bên trong nếu không có cá. Sâu còn thêm dầu thêm dấm,Sâu ngay cả mục đích về nhà cũng không kịp nói đã bị lão Đại nâng lên chạy đến hoàng cung.

Mới một chút đã hồi cung, vừa vào tẩm cung không thấy được Tiểu Bạch,chỉ thấy chuột trắng nhỏ và mèo trắng từ trong bụi hoa chui ra.

“Sâu cứu cứu Tiểu Bạch.”

“Tại sao?”

“Hoàng đế sáng sớm ra cửa,thật lâu mới trở về, mới vừa rồi Thái hậu ở nơi nào tới cho người đem Tiểu Bạch đi, chúng ta sợ hắn sẽ xảy ra chuyện.”

“Mang đi Tiểu Bạch có lý do gì?”

“Chúng ta nghe không rõ, hình như là cái gì họa loạn cung đình.”

“Tiểu Bạch làm cái gì? Hoàng đế không cứu hắn sao?”

“Sâu nhất định là người làm chuyện không đúng, người mới đi hoàng đế đã ban thưởng phi tử mới vào đến lãnh cung, ngày thứ hai nữ nhân kia liền tự sát.”

“A? Sau đó thì sao?”

“Nàng không có chết, tuy nhiên đã nói với Thái hậu đêm đầu là người bên cạnh Thái hậu truyền lời bảo nàng đi đến lãnh cung chờ hoàng đế,hai bên đối chất, ai cũng không biết chuyện này, cho nên tội này rơi vào trên người không có thể lực Tiểu Bạch,hơn nữa trước đó không lâu, bọn họ hoài nghi trong cung có chỗ nào không sạch sẽ, hôm nay Thái hậu đưa hoàng đế đi cúng bái,rồi sau xử lý Tiểu Bạch tội họa loạn cung đình.”

“Bọn họ muốn thế nào? Đánh hắn một trận sao?”

“Không có đơn giản như vậy, nghe nói mời tới hòa thượng, lần trước pháp sư đạo sĩ không phải là không hữu hiệu, lần này là hòa thượng Giới Đài Tự.”

“Ghe tởm, dám đụng đến Bạch Bạch của ta, chơi chết bọn họ.”

Ngải thảo lão đại so sánh với Sâu tính tình còn nóng hơn, không chào hỏi, men theo hơi thở Tiểu Bạch bỏ đi.Thời điểm Sâu chạy tới lão đại đã phá vỡ cứu ra Tiểu Bạch, một trận gió đem Tiểu Bạch đi,Sâu, chuột trắng nhỏ và mèo trắng cùng nhau đưa ra hoàng cung.

“Sau này cuộc sống tốt không còn.”

Sâu than thở.

“Vậy thì không nhất định,đi nhanh,tìm được vị hoàng đế loài người kia,sau đó bảo hắn đưa chúng ta vào là được.”

“Chuyện ngày hôm nay làm sao khai báo?”

“Trước tìm được đã, cũng không cần báo cáo.”

“Ý của người là?”

Nhìn dáng dấp lão đại và Sâu trao đổi ánh mắt,đúng! Nghĩ đến cùng một ý tưởng, Tiểu Bạch đáng thương không hiểu thật vất vả mới ra khỏi hoàng cung tại sao còn không trở về nhà. Mắt to còn nháy mắt tới nháy mắt lui,chờ đợi nhìn lão đại và Sâu.

Lời của lão đại phải nghe Tiểu Bạch là một bé ngoan,nhưng Tiểu Bạch vẫn không hiểu tại sao mình phải lột sạch quần áo ở bên trong Phật điện chờ hoàng đế loài người kia?

“Haizzzz!”

Một tiếng thở dài,hoàng đế từ bên ngoài đi vào,hắn đã bắt đầu hối hận,trong cung xảy ra một số chuyện kết quả mũi ngọn chỉ hướng cũng không có...nhất là bối cảnh đưa bé Hồ Tiểu Bạch kia, mẫu hậu muốn hắn đi ra ngoài cúng tế tổ tiên chỉ là nguy trang, chỉ có loại cúng bái này mới không thể mang phi tử và tiểu hài

tử đi theo, bảy bảy bốn mươi chín ngày bên trong cũng phải cấm dục, trong thời gian này phải vào Phật điện cúng bái tổ tiên.

Hắn đi ra liền hối hận, không biết hắn vừa đi mẫu hậu sẽ dùng cách gì đối phó đứa bé ngọc Tiểu Bạch nức ních kia, nhưng hắn cũng không thể vì không hợp ý mà nghịch ý mẫu hậu đó là bất hiếu.

Nhớ tới cùng với Tiểu Bạch chung đụng đủ loại, nước mắt hoàng đế chảy xuống, Tiểu Bạch căn bản là người không có lòng gì, hài tử kia có lẽ đang bị thương tổn, có lẽ hắn trở về đã chết, hoàng đế ở do dự có nên phái người cứu hắn ra không, đã nghe đến bên kia Phật tượng phát ra tiếng vang khác thường.

“Người nào?”

Hoàng đế vào lúc này không muốn nhất là bị quấy rầy, thời kỳ tánh khí táo bạo, cấm dục 10 ngày thánh nhân cũng phải phát giận. Nói một cách khác chính là đã bắt đầu chưa thỏa mãn dục vọng, một khi đã như vậy người nào chọc hắn quả thật xui xẻo.

Hoàng đế đi tới liền thấy Tiểu Bạch mình mới vừa rồi còn đang suy nghĩ, gục ở trên bàn dài không biết đang tìm cái gì. Quan trọng nhất là hắn trần truồng.

Thật ra thì Tiểu Bạch đang núp ở phía sau Phật tượng chờ chuột trắng nhỏ, ở Phật điện trống rỗng này, bốn phía đều là tượng mộc Bồ Tát, còn có các tượng diện mục hung ác, bảo hắn đợi ở chỗ này hắn có chút sợ, vừa lúc chuột trắng nhỏ đi vào truyền lại tin tức lão đại nhắn cho hắn, cho nên hắn muốn giữ chuột trắng nhỏ ở lại cùng mình, nhưng chuột trắng nhỏ nhảy lên bàn dài bỏ chạy, hắn gục ở trên bàn dài cũng bắt không được.

Tiểu Bạch bịt miệng, bắt đầu ngăn nước mắt, hắn không muốn một người đợi ở chỗ này à.

“Tiểu Bạch!”

Hoàng đế có chút vui mừng kêu một tiếng, vui mừng vì hắn còn sống, hơn nữa ở nơi nhàm chán này nhìn thấy hắn.

“Hoàng thượng hoàng thượng, tại sao không muốn Bạch Bạch rồi?”

Tiểu Bạch nhào vào trong ngực hoàng đế khóc lóc kể lể bất hạnh của mình. Ý của hắn là lão đại, sâu, chuột trắng nhỏ, mèo trắng để mình hắn ở lại nơi này, nghe được hoàng đế nói Tiểu Bạch đang bị chất vấn, hắn không nên để Tiểu Bạch ở hoàng cung chịu khổ, bị người ăn hiếp.

Hoàng đế ôm sát Tiểu Bạch, chuyện gì cũng không muốn hỏi, lòng tràn đầy áy náy. Về phần Bạch Bạch từ nơi nào tiến vào, làm sao ra hoàng cung, tránh thoát hãm hại, lúc này đều không quan trọng, hoàng đế chỉ cảm thấy thẹn với Tiểu Bạch.

“Sau này không bao giờ ...như vậy nữa, trăm sau này không bao giờ ... bỏ rơi người. Tiểu khả ái của trăm.”

Hoàng đế đích thân ôm bả vai nhỏ của Tiểu Bạch, đem hắn đặt ở trên bàn dài, Tiểu Bạch giơ tay lên gãi gãi, mình chẳng qua là khóc lóc kể lể giống như ôm một cây đại thụ thôi, tại sao hoàng đế loài người kia lại phát tình? Hắn kháng nghị!

Tiểu Bạch làm động tác kháng nghị bị coi như tiểu tỷ tức giận làm nũng, hoàng đế nắm hai tay hắn giơ qua đỉnh đầu đặt ở hai bên. Cấm dục 10 ngày nhiệt thiết phóng ra chất lỏng trắng đả hoàng long.

“Ừm!”

11. Chương 11

Tiểu Bạch kêu rên một tiếng trong lòng buồn bực kỳ động dục của loài người tại sao dài như vậy? Hơn một năm còn chưa qua? Thống khổ không thể nhận không, hắn muốn hút nhiều chút dịch để tăng công lực của

mình mới được,Sâu dạy biện pháp này rất hữu hiệu, kể từ khi hần mỗi đêm cố gắng hút dịch hoàng đế tới nay, ngày thứ hai hần quả thật cảm thấy tinh thần tốt nhiều.

Đáng thương Tiểu Bạch sẽ không nghĩ đến hần hút dịch hoàng đế như vậy, hoàng đế còn chưa kịp tới áp đảo hần cũng đã tiết bảy tám lần, tự nhiên sủng thật đạn thật thương yêu liền ít đi rất nhiều, ngày thứ hai thể lực và tinh thần hần tự nhiên so sánh với trước bị thương yêu tốt hơn nhiều.

Tiểu Bạch ôm hút dịch hoàng đế trong đầu suy nghĩ tăng cường công lực, cố gắng đem cái miệng nhỏ nhắn bụp lên hôn nhẹ môi hoàng đế, cố gắng hút hút.Lúc hoàng đế sẽ phải bắn ra tinh hoa Tiểu Bạch cố ý né tránh rồi sau đó ngồi xổm người xuống dùng cái miệng nhỏ nhắn đem tinh hoa hoàng đế bắn ra uống vào trong miệng, dưới sự nỗ lực nuốt, mùi vị không tốt nhưng hần nhớ được sâu nói thuốc đắng dã tật.

Thấy Tiểu Bạch và hoàng đế rất ân ái ái mắt thấy đã đến ngày hồi cung,Sâu nhìn lão đại còn không có động tĩnh hần bắt đầu gấp gáp.

“Lão Đại đã tới ngày rồi.”

“Ta biết,ta đã ra tay, đến lúc đó đưa thực tự rơi thôi.”

“Lão Đại người làm cái gì?”

“Không có gì, tìm Ngọc Thạch tiên tử tỷ tỷ xinh một nhánh cửu tiết xương bồ.

“Sao?”

Cửu tiết xương bồ là một loại tiên dược, bản thân cũng là một đại tiên,hần thân là môn đệ đi theo Ngọc Thạch tiên tử tu hành,công hiệu chính là có thể làm cho loài người và yêu kết hợp có thể sinh ra con nối dòng. Nhưng mất đi một tiết tương đương giảm bớt 1000 năm công lực, cho nên mặc dù có công hiệu nhưng mấy ngàn năm nay vẫn chưa có người nào loại cùng yêu tinh nào thuận lợi bắt được qua. Ai ngờ đến lão đại đã nắm bắt tới tay.

“Ngọc Thạch tiên tử chịu cho người?”

“Ta đem tọa kỵ của ta gấu Tiểu Hùng thế chấp cho hần,hơn nữa liền đòi một tiết, 1000 năm sau này sẽ lên cấp.”

“Thật ra thì Sâu nghĩ tới phương pháp ít dùng sức hơn,không nhất định để Tiểu Bạch tự mình sinh.”

“Tại sao người không nói sớm, ta đã cho hần uống rồi.”

“Hả? Lúc nào?”

“Thì mấy ngày hôm trước hần và hoàng đế loài người ***,người cho hần uống nước tắm.”

“Ngài làm sao biết?”

“Người lừa gạt người khác có thể nhưng không lừa được ta, người làm sao biết y thuật, người mỗi lần trị thương, cho Tiểu Bạch uống thuốc đều là nước tắm của người cộng thêm một chút cam thảo và lá cây người tiêu chảy ra,công hiệu chính xác là nước người tiết ra.”

“Hắc hắc ít nhất sâu giúp bận rộn, người khác muốn ta còn không cho đây.”

“Thật là. Đúng rồi,phương pháp người nói là cái gì?”

“Hồi tưởng Đại Na Di, chỉ cần chúng ta tùy tiện tìm một hài tử của người nào đó,cho tất cả tiếp xúc Bạch Bạch rồi người làm phép thuật để cho bọn họ cho là hài tử kia của hần và hoàng đế là được rồi.”

“Thật là phiền phức, dù sao cũng chậm, cứ như vậy đi, để cho Tiểu Bạch tự mình sinh một đứa là được.”

Sinh một đứa là được? Qua loa một câu quyết định vận mệnh Tiểu Bạch sao, thuận đường quyết định vận mệnh đời sau Tiểu Bạch, một người tương lai nửa người nửa yêu hồ là con thiên tử.

Mà lúc này Tiểu Bạch đang theo hoàng đế suy nghĩ sâu xa.

Chính xác nói hoàng đế suy nghĩ sâu xa ôm Tiểu Bạch vào trong ngực, Tiểu Bạch muốn chạy ra ngoài đùa, đáng tiếc giấy dựa không ra a.

“Trẫm nên làm sao với người bây giờ?”

Nói hoàng đế đang hỏi Tiểu Bạch không bằng nói đang hỏi mình.

“Buông ta ra, lão bà của ta chạy kìa.”

Tiểu Bạch đang nói vừa chỉ mèo trắng, gần đây Tiểu Bạch phát hiện mèo trắng kia và chuột trắng nhỏ rất gần nhau. Hắn muốn nghiêm mật chú ý, vừa rồi hắn vừa không để ý liền bị hoàng đế ôm lấy, chuột trắng nhỏ chạy ra, sau đó mèo trắng hãy cũng theo ra ngoài. Hắn không chú ý không được a.

“Người nếu là nữ nhân thì tốt.”

Hoàng đế vẫn nói câu kia, trong nội cung truyền đến tin tức, nói đứa nhỏ này lúc ở chỗ hòa thượng bị một trận quái phong mang đi, cái này làm cho nhiều người nhận định Tiểu Bạch là yêu quái, tìm được phải giết hắn, về chuyện này hắn cũng đã hỏi Tiểu Bạch, nhưng Tiểu Bạch năng lực tự thuật hiển nhiên cũng có vấn đề, nói gì là bị Sâu bệnh bạch đới, bị ngã thảo lão đại mang ra cung, hắn nghe sao cũng thấy không hiểu.

“Bệ hạ có thượng thiện hay không?”

Hoàng đế buồn rầu thoáng cái đã đến giờ ăn trưa.

Hoàng đế khoát tay chặn lại thượng thiện, có chuyện cũng ăn cơm hơn nữa.

Thái giám đưa đến một món cá chiên, Tiểu Bạch chỉ ăn một miếng lại bắt đầu nôn mửa, gì đây? Người phía dưới lập tức hoài nghi trong thức ăn có độc, hoàng đế lập tức gọi ngự y tới, chính là chỉ định xem bệnh cho Tiểu Bạch kia.

Ngự y bắt mạch cho Tiểu Bạch, rồi sau đó sắc mặt trắng bệch, trong miệng chỉ lẩm bầm.

“Điều này sao có thể?”

Hại hoàng đế cho là không thể chữa cho Tiểu Bạch, vỗ cái bàn ra lệnh.

“Rốt cuộc như thế nào? Người nói cho trẫm!”

“Thần phải đi về hội chẩn mới có thể ra kết quả.”

“Người hiện tại liền nói cho trẫm.”

“Cái này....., cái kia..... Thần hoài nghi hắn có tin vui.”

Hoàng đế nghe xong tức chết đứng, cái gì ngự y cho Tiểu Bạch xem bệnh không dưới vài lần, ngay cả nam nữ cũng không phân rõ, trong hoàng cung này nuôi một đồng phệ vật sao?

Hoàng đế cho người kéo ngự y xuống nhốt vào đại lao, chiều ngự y khẩn cấp tám trăm dặm tới đây, cũng chính là ngự y đứng đầu tới đây.

Tiểu Bạch nghe được cái gì có thai còn đang cười ngây ngô, cho là hoàng đế kể một chuyện vui cho hắn và mèo trắng.

Ngự y đến hoàn toàn làm cho hoàng đế vỡ mộng. Tiểu Bạch là một hài tử không sai. Cuộc sống hồi cung rất cực đã đến, hoàng đế cũng nghĩ không hiểu rốt cuộc là sai nơi nào, cho nên đưa Tiểu Bạch về hoàng cung, đương nhiên ngay cả Sâu, lão đại, chuột trắng nhỏ, mèo trắng cũng theo vào.

Thái hậu biết được hoàng đế mang theo Tiểu Bạch trở lại, đêm đó liền cho người đến tìm hoàng đế nói chuyện.

“Đứa bé kia là một yêu quái, ta chờ con xuất cung sau đó tìm hòa thượng tới tụng kinh, đứa bé kia đã bị một trận gió mang đi.”

“Hắn mang thai.”

“Hả?”

Thái hậu trợn mắt hốc mồm.

Thái hậu mong ngóng Tôn Tử đã rất lâu rồi, tự nhiên có cơ hội cũng không nguyện ý bỏ qua.

“Tìm ngự y xem chưa?”

“Ngự y đã chẩn đoán chính xác.”

“Không phải nói là một nam hài?”

“Trẫm cũng hồ đồ.”

Mang thai chính là mang thai, hoàng đế mình cũng giải thích không được nam hài làm sao có thể mang thai?

“Con tính toán như thế nào?”

“Ngự y làm nói trong bụng hần là một nam hài.”

Thái hậu vừa nghe mặt lộ vẻ vui mừng, chuyện mới vừa rồi cũng không nói tiếp.

“Trước cho người đó danh vị rồi hãy nói.”

Thái hậu muốn tôn Tử, muốn đến diên rồi, cứ như vậy Tiểu Bạch vừa hồi cung đã được phong làm Liễu quý phi.

Hoàng đế chờ đợi Liễu Tiểu Bạch mấy tháng, quan sát Tiểu Bạch mấy tháng, đứa nhỏ này thật sự không có gì chỗ không đúng, chỉ là bụng so với trước kia lớn hơn. Hần thật sự không giống như là một yêu quái biết dụng tâm.

Muốn có chuyện gì cổ quái? Đó chính là Tiểu Bạch mỗi ngày đều đến ngự hoa viên tưới nước cho gốc cây nghiêng bên cạnh, nhìn bụng hần lớn hoàng đế muốn tìm người giúp hần làm, hần cũng không chịu chỉ muốn tự mình đi, mỗi lần đều ở dưới tàng cây lùm bầm lầu bầu thật lâu mới trở về chỗ mình.

Rồi hãy nói mấy tháng này, ngải thảo lão đại và Sâu thu hoạch thật đúng là không nhỏ.

Ngải thảo lão đại vào cung, rất nhanh đem chuột trắng nhỏ và mèo trắng thu vào để mình dùng. Hơn nữa thu phục con cá chép trong hồ ngự hoa viên, thuận đường còn đem tình phụ của mình cổ cây tình tới đây, để cho hần quần bò trong hoàng cung. Mình mỗi đêm rồi cùng tình phụ ngủ chung. Không có chuyện gì phải đi trên Tiểu Bạch. Hơn nữa lừa gạt hần nói chỉ cần đúng hạn tưới nước cho cổ cây tình thì có thể gầy.

Mà Tiểu Bạch vẫn cho là bụng hần lớn như vậy là do mập. Lão Đại nói tưới nước đúng hạn cho tình phụ nàng thì có thể giảm cân, hần tin, mỗi ngày sớm hay muộn đúng hạn đi tưới nước, mỗi lần tưới xong nước, còn đứng dưới tàng cây cùng lão Đại còn có Sâu trên lá cây nói một lát.

Mất thấy kỳ hạn sinh con sẽ phải đến, Tiểu Bạch dưới tàng cây nói bất hạnh của mình.

“Mèo trắng Mạc Mạc xem trọng chuột trắng nhỏ, gần đây đều không để ý ta. Còn có bụng ta một chút cũng không có nhỏ xuống. Hơn nữa bên trong có cái gì động. Ta mập như vậy không biết có vỡ bụng không?”

Sâu và bọn họ cũng không lo lắng bụng Tiểu Bạch vỡ ra, mà là sợ đến lúc đó Tiểu Bạch đau đến hiện ra nguyên hình, như vậy thì nguy rồi.

Lão đại phá phủ trầm chu (ý là quyết phải đánh thắng) nói một câu.

“Sâu người đi ngả bài với hoàng đế, dù sao việc ta muốn ta đã làm xong.”

12. Chương 12

Thì ra là mục đích lão đại chính là thu nhận những người hữu dụng, lúc ấy hãm hại Tiểu Bạch chỉ vì muốn tranh thủ thời gian mấy tháng này để làm chút ít chuyện, hiện tại đã thu phục, như vậy ở nơi này hay không cũng không sao. Cũng là Sâu không nở rời nơi được ăn uống thật tốt này, quyết định trợ giúp Tiểu Bạch thử dò xét một chút xem phản ứng hoàng đế.

Sâu cảm giác số mình thật là số khổ thích ăn cũng không phải là lỗi của hần, những đại tiên khác có bản thể là thực vật, hoặc là động vật thức ăn là đồ chay, cũng không quan tâm miệng lưỡi chi dục, là thực vật chỉ cần nước và ánh mặt trời, là động vật thức ăn chay chỉ cần ít cỏ non là được, mà hần là sâu tính ăn tạp, dĩ nhiên muốn tìm nơi ăn ngon, đây là bản tính cũng không phải là lỗi của hần.

“Hiasszz!”

Sâu lại một lần nữa than thở, xem một chút hiện tại hần thảm hại hơn, Tiểu Bạch gần đây đột nhiên không muốn ăn đồ dầu mỡ, mỗi lần đều muốn thức ăn chay, hôm nay càng kỳ quái hơn, mùa xuân lại muốn ăn ngô, hần muốn ăn cũng không cần gấp gáp, Sâu còn có chuột trắng nhỏ, mèo trắng nhưng không có sơn trên hải vị ăn trôi.

Tiểu Bạch nói muốn ăn món chay ngô, Sâu mới không coi chừng một cái, Tiểu Bạch đã nói với người phía dưới, kết quả là buổi cơm trưa cũng là những thức ăn kia rau quả còn trùng mới ăn được, thử thì thích ăn củ cải, còn nói muốn ăn ngô thật khó cho những người này, mùa xuân làm sao tìm được?

Tiểu Bạch ngồi ở chỗ đó ôm cây ngô gặm đã nghiền, Sâu buồn bực nhìn trên bàn một đồng thức ăn, Sâu kháng nghị thật lâu, Tiểu Bạch mới tìm người đến làm thêm vài món thức ăn.

Kết quả là qua giờ cơm trưa, Sâu mới bắt đầu ăn cơm, hơn nữa Tiểu Bạch nói hần thấy gà, vịt, thịt cá là muốn nôn, Sâu đáng thương không thể làm gì khác hơn là thu thập thức ăn ngon mang theo chuột trắng nhỏ và mèo trắng ngồi xổm một góc dưới mặt giường lớn ăn, thật là ủy khuất, nếu không phải nhìn cái bụng thịt lớn của Tiểu Bạch, hần mới không ủy khuất mình, tuyệt đối sẽ đá đi Tiểu Bạch mình ngồi trên bàn ăn.

Cái này cũng chưa tính, lúc Sâu đoạt một cục cá cuối cùng thua mèo trắng kia, còn đang gặm đùi gà lại nghe thái giám phía ngoài hô.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Có lầm hay không, còn chưa cơm nước xong, hoàng thượng tại sao chọn lúc này tới, Sâu mới ăn một nửa, hiện tại đem đồ ăn đem trở về sao? Hần mới ăn một nửa bụng thôi.

Sâu hướng về phía đùi gà hung hăng cắn một cái quyết định không đi, cuộc sống ngả bài chọn đại hôm nay đi, mấy ngày trước vẫn tìm không được cơ hội thích hợp, hần đã suy nghĩ phải nói như thế nào, nhưng vẫn tìm không ra đầu mối, lựa chọn không bằng làm đại.

“Thông thông, các người đi ngự hoa viên thấy lão đại thì nói với ngài sâu một lát sẽ ngả bài với hoàng đế, nói trước để hần chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị không tốt tất cả mọi người phải về nhà.”

“Nhưng ngài không sao chứ?”

“Yên tâm, xảy ra chuyện lão đại mang bọn người đi, ta mang Tiểu Bạch đi pháp lực vẫn phải có.”

Sâu nói một lượt, rồi sau đó đi tới bên cạnh Tiểu Bạch căn dặn hần đuổi người bên cạnh hoàng đế.

Hoàng thượng đi vào thấy bên cạnh bàn chỉ có Tiểu Bạch. Đi tới hỏi.

“Những nô tài kia đâu, tại sao không có người hầu hạ?”

“Ta thích mình ăn, bệ hạ ta có lời nói cùng ngài, có thể bảo những người khác ra ngoài không?”

Hoàng đế khoát tay chặn lại, thủ hạ, nô tài cũng lui ra ngoài, hoàng đế ngồi vào bên cạnh Tiểu Bạch ôm hần.

“Có chuyện gì muốn nói với trẫm sao?”

“Hần không có chuyện gì, là ta có việc muốn nói với bệ hạ.”

Âm thanh phía sau Hoàng đế là của Sâu, chẳng qua Sâu biến thành người nói tiếng người.

Hoàng đế vừa quay đầu lại liền thấy một công tử văn nhã y phục màu vàng.

“Người là ai!”

Hoàng đế chất vấn, bất quá vẫn còn tỉnh táo.

” Người nhà Tiểu Bạch .”

Sâu không muốn thừa nhận,nhưng ở chung một cái động không tính là người nhà thì tính là cái gì?

“Người vào bằng cách nào?”

“Ta chính là yêu quái ngài muốn tìm , chúng ta xưng mình đại tiên, cách thành tiên còn kém một bước.”

“Hắn cũng là?”

Hoàng đế giơ một ngón tay chỉ Tiểu Bạch, thiên hạ có thần tiên trắng như vậy sao?

“Hắn tương đối đặc biệt, cha của hắn hồ tiên, di truyền hắn một chút tiên khí.”

“Tại sao hôm nay nói với những lời này? Người muốn đưa Tiểu Bạch đi sao?”

Hoàng thượng vừa nghe nếu là thần tiên cũng không đáng sợ, hơn nữa Tiểu Bạch có thể mang thai cũng có thể có khó hiểu.

“Ta bản thân phải không muốn cho hắn đi, bất quá quyền quyết định ở trong tay ngài,nói gì cũng vô dụng,trước cho ngài nhìn xem nguyên thân Tiểu Bạch rồi hãy nói.”

Sâu làm phép, một trận khói màu vây quanh Tiểu Bạch, sương khói tản đi,Hồ Tiểu Bạch gặm cây ngô biến thành một tiểu hồ ly Bạch Bạch ngồi ở trên ghế gặm ngô.

Hoàng đế bị dọa sợ đến có chút ngây ngẩn cả người. Đặt mông ngồi ở trên ghế.

“Chúng ta vô tâm hại người,người chịu không được chúng ta,hiện tại không nói người sớm muộn gì cũng sẽ biết,đến lúc sinh hắn có thể hiện nguyên hình,trong bụng hắn là một loại hỗn huyết có thể sẽ có năng lực biến thân.”

“Các người tại sao muốn đưa hắn vào cung?”

“Ngài bây giờ còn không hiểu, Lâm đại nhân ban đầu đưa vào phòng người không phải Tiểu Bạch chúng ta, Tiểu Bạch là lần đầu xuống núi lạc đường gặp phải đạo sĩ đuổi giết, lầm xồng vào rãnh thoát nước tiến vào cung, vào cung vừa lạc đường,hắn dựa vào lỗ mũi tìm đượ đồ ăn trên giường ngài, trong đó có chút hiểu lầm.”

“Hồ ly tinh.”

Hoàng đế do dự, đổ mồ hôi lạnh, không phải sợ từ xưa có người và yêu,giờ có tổ hợp hoàng đế và hồ ly tinh cũng không có gì.Chẳng qua tổ hợp loài người và thần tiên đều là bi kịch.

“Ngài không muốn thì thôi vậy, ta sẽ đưa Tiểu Bạch về, từ đó, người lấy hắn hay không lấy hắn đều không quan trọng, đoàn thật trong bụng hắn chúng ta sẽ nuôi lớn rồi chơi.”

“Chơi.”

Nói như thế nào trong bụng Tiểu Bạch cũng là huyết mạch của hắn, bị người khác nói như vậy hoàng đế cũng không thoải mái.

“Đúng,tựa như vậy, không nên lo lắng, chúng ta rất có kinh nghiệm nuôi hài tử, nhớ ngày đó, ba mẹ Tiểu Bạch ném hắn thành tiên cũng là do chúng ta nuôi lớn, trêu chọc đứa trẻ chúng ta cũng có kinh nghiệm, giống như là như vậy.”

Nói lời này xong Sâu đi lên đoạt đi cây ngô trong tay Tiểu Bạch,Tiểu Bạch trơ mắt nhìn. Sâu đem tay cầm gần một chút,liền nhìn Tiểu Bạch rướn cổ lên cổ gồng găm cây ngô kia. Cầm gần một chút nhìn Tiểu Bạch sắp cắn được lại đột nhiên lấy ra,lắp lại mấy lần Tiểu Bạch bắt đầu ngồi, sau lại đối đứng lên trên ghế, cuối cùng giống như là rườn ràn,nhắm cây ngô xông lên, lần này thoát ra ném thẳng tắp tới trên mặt đất.

Hoàng đế hung dữ ôm lấy Tiểu Bạch. Hung hăng trợn mắt nhìn Sâu một cái, hài tử cho bọn hắn trêu như vậy, hắn coi là biết cái gì gọi là chơi. Bất quá hắn càng nhìn thấu Tiểu Bạch thật ‘ ngu xuẩn ’.

Hoàng đế ôm Tiểu Bạch, an ủi vỗ vỗ đầu của hắn, từ trên bàn lấy một cây ngô đưa cho hắn gặm.

“Hắn ta muốn, cái kia trong bụng hắn trăm cũng muốn.”

“Ta bảo đảm bộ hạ sẽ không hối hận.”

“Lúc hần sinh thì làm sao?”

“Nhà của ta có bà mụ riêng. Bảo hần tới là được, còn nửa để Tiểu Bạch lại người không thiệt thòi tặng phẩm là nhiều đại tiên giúp đỡ, sau này người có việc cứ nói, tát đậu thành binh, ruộng cạn mưa xuống chúng ta đều có thể làm.”

“Nói hay, bốn quốc đã 100 năm không có chiến sự, các người cũng là hồ ly tinh sao?”

“Không phải, Tiểu Bạch xác thực nói là yêu hồ.”

“Hài tử trong bụng hần có thể.....?”

Hoàng đế muốn hỏi có thể ngu ngốc giống Tiểu Bạch hay không, tương lai Hoàng thái tử thật giống Tiểu Bạch, vậy quốc gia hần làm sao bây giờ?

“Sẽ không, lão đại nói hần là Thiên Trí Tinh hạ phạm văn võ song toàn.”

“Tinh tú chuyển thế?”

“Người đây nên cảm tạ lão đại, hần vốn không muốn hạ phạm làm hài tử các người, lão đại một cước đá hần từ thiên trì xuống.”

“Hả?”

“Lão Đại vốn nói cho một thần tiên dưới tay, hần vừa nghe cho Tiểu Bạch chết sống không chịu, lão Đại tức giận liền cho hần một cước, ai biết trùng hợp như vậy. Coi như người kiếm được lời, hần rất lợi hại. Một người có thể làm chuyện trăm người, văn võ cũng là đệ nhất tiên giới. Đến lúc đó ngài cũng đã vật cực tất phản.”

“Sao?”

“Tiểu Bạch trắng nhất thiên hạ, bộ hạ võ công không có văn tài cũng được rồi?”

“Vậy thì tốt, ta thật muốn nhanh chóng nhìn thấy hần”

“Chờ một chút, Sầu có chuyện muốn đi ra ngoài trước.”

Cứ như vậy Tiểu Bạch thuận lợi ở lại trong cung, mọi người biết nơi này có thể sống cũng bắt đầu làm hàng ổ cho mình. Hơn nữa Lưu Ly động thỉnh thoảng có người thân ghé thăm, trong hoàng cung thường xuyên có thể thấy một con sâu hồng ngồi ở trên người chuột bạch chạy qua, phía sau đi theo một con mèo trắng mập mạp.

Ngự hoa viên hoàng cung vô cớ mọc ra rất nhiều thực vật không phải ban đầu trồng, giống như trong một đêm nhô ra, ngày thứ nhất không thấy được, ngày thứ hai liền dài qua. Mấy ngày nữa lại không có, nhìn qua còn tưởng rằng mình hoa mắt.

Trên bầu trời cách không lâu có một con chim rụng lông bay tới trên cây, tất cả mọi người không rõ một con chim tại sao một năm bốn mùa rụng lông. Hơn nữa dựa rụng theo tình huống, đến nay chưa rơi sạch cũng là kỳ tích, tựa hồ là tùy thời có thể rơi.

Chỉ có bọn họ biết, Sầu đang tiến hành thám hiểm hoàng cung, chuột trắng nhỏ là đồ đệ của hần kiêm công cụ thay đi bộ, bọn họ một nhóm đi, con mèo kia ở phía sau cùng.

Ngự hoa viên đột nhiên hiện ra một đồng thực vật, trong động tiên Lưu Ly có một số người đến thăm, về phần con chim chỉ biết rụng lông kia, là người Lưu Ly động cách không lâu đưa tin đến.

Tình huống quái dị như thế? Chỉ cần hoàng đế mặc kệ thủ hạ cũng sẽ không hỏi. Kết quả là bên trong hoàng cung bắt đầu quái dị hài hòa. Mãi cho đến khi tử Tiểu Bạch ra đời, dĩ nhiên đó chính là chuyện xưa khác.

13. Chương 13: Phiên Ngoại

Yêu hồ sinh con thiên hạ kỳ vãn ngàn năm khó được một lần, Sâu quyết định chứng giám một khắc mang tính lịch sử này, ở một bên đi thăm.

Nhìn Lưu Ly động môi tới bà mụ thỏ chuyên trách canh giữ ở bên giường, phân phó phía dưới bưng nước cầm khăn lông, Sâu hỏi.

“Có muốn ta làm chút gì hay không?”

Thỏ quơ quơ dao con trong tay.

“Không cần.”

Mắt thấy đến giờ xuất canh, thỏ đuổi đám người nhàn tạp đi, cảm giác con dao trong tay vừa rơi xuống, một đoàn ánh sáng trong bụng Bạch Bạch tán ra xông thẳng lên trời.

Hào quang chói mắt, đợi tia sáng tản đi mọi người nhìn lại, một đứa bé đã nằm ở trong áo ngủ bằng gấm.

Tiểu hài tử mới ra đời đều sẽ khóc, nhưng đứa bé kia dùng ánh mắt nhìn chằm chằm mọi người, ánh mắt còn uy nghiêm như vậy làm người ta phải sợ hãi. Sâu kéo Thỏ ra nhỏ giọng nói.

“Ta biết lão đại tại sao chạy trốn, Thiên Trí Tinh hạ phàm là bị lão đại đập xuống, cho nên hắn không có uống nước vong tình. Hắn có trí nhớ và pháp lực tiên giới.”

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Phía ngoài có người chờ nhìn.”

Thỏ và Sâu cũng không dám đi tới ôm hài tử kia. Liền nhìn thấy Tiểu Bạch bò dậy, không nhìn con mắt uy nghiêm trên khuôn mặt nhỏ bé của đứa trẻ, cúi đầu cho hắn một nụ hôn đầy nước miếng. Đứa bé kia vẻ mặt tức giận, Tiểu Bạch so sánh với hài tử vui vẻ hơn.

“Nhi tử, nhi tử, con ta.”

Tiểu Bạch mạnh mẽ kéo chần nhỏ ra, sờ sờ tiểu kê kê của hài tử.

“Nó có cái này...”

Lúc Sâu và Thỏ trợn mắt há hốc mồm, khuôn mặt nhỏ nhắn tiểu hài tử nhanh đỏ bừng, rốt cục khóc lên.

“Oa oa oa.”

Nghe thanh âm không giống khóc mà giống như bị buộc điên rồi gào thét.

Cứ như vậy một thần tiên mới ra đời, hắn có huyết thống yêu hồ, năng lực biến thân, thân thể loài người, mới vừa ra đời đã được phong làm thái tử loài người.

Hắn là hài tử duy nhất trong lịch sử loài người. Đứa bé nói sữa bần muốn uống quỳnh tương ngọc dịch (rượu), không nên hỏi Sâu làm sao mà biết được, bởi vì ... hài tử này vừa ra đời lão đại liền mất tích, chỉ có pháp lực của hắn mới có thể nghe được tiếng lòng yếu ớt của Thiên Trí Tinh.

Nên nhớ rõ Tiểu Bạch không có sữa, hoàng đế triệu tam nãi nương cho thái tử ăn, thấy vú bà ấy đứa bé kia bỏ trốn, Sâu lúc ấy lại nghe thấy có người đang cười.

“Ngải thảo, trăm năm sau để cho ta bắt được ngươi, nhất định đem ngươi mài thành phấn.

“Người nào đang nói chuyện, Sâu hảo tâm nói cho ngươi biết, mắng lão Đại, ngươi làm sao cũng phải kêu một tiếng ngải thảo tiên tử mới đủ tôn kính.”

“Cút chó!”

“Người nào đang mắng người?”

“Ta!”

Sâu theo thanh âm nhìn lại, cùng ánh mắt tiểu thái tử đối với lại với nhau.

“A a a a.”

Sâu quỳ xuống đất hành lễ, hắc và thần tiên lão đại, thần tiên hoàng để nói chuyện, tuy nói là dụng tâm ngữ truyền âm, hài tử quá nhỏ, dây thanh và v.v. còn không có rõ. Nhưng mà như vậy là đủ rồi, có người nghe được lời của hắc thì phải cứu.

Kết quả là, lão đại đi ra ngoài tránh đầu sóng ngọn gió, Sâu biến thành chân chạy của thái tử, tìm cho hắc qùynh tương ngọc dịch, vì hắc bị trời cao lấy đi pháp khí. Nó muốn sao cũng là ta đi làm, khóc không ra nước mắt...

Cho nên ngày này thái tử năm tuổi, đang trong phòng đọc sách, trên thư án những sách kia cao đến che cả thân thể hắc. Sau đó vang lên thanh âm thái tử.

“Sâu người có muốn thành tiên hay không?”

“Ta biết không được.”

“Theo ta tu hành một trăm năm, ngày ta hồi thiên giới có thể dẫn người đi cùng.”

“Làm sao tu hành một trăm năm là đủ rồi?”

“Đầu tiên để xuống gà vịt thịt cá trong tay người, còn nữa không cho phép trở về trộm nam nhân của người.”

“Người ngay cả này cũng biết. Coi như hết, Sâu tự mình biết làm không được.”

“Đây chính là nguyên nhân người tu hành mấy ngàn năm còn chưa được thành tiên, miệng lưỡi ham muốn sắc dục.”

“Không thành được coi như xong.”

“Người cứ ăn đi, gần đây người mập rất nhiều, chắc gần 30 cân.”

“Có thật không, có thật không, huh u hu.”

Sâu để ý nhất vóc người vừa nghe nói như vậy lệ trào như suối, đột nhiên hắc phát hiện một chén nước theo hắc di chuyển đón nước mắt hắc. Sâu ngó chừng trong chén, không rõ có ý gì đột nhiên linh quang chợt lóe.

“Người cố ý gạt ta khóc có đúng hay không?”

“Phụ hoàng gần đây nhiễm gió rét, đã hai ngày không có vào triều.”

“Chuyện đó làm gì liên quan tới ta? Người không thể bởi vì thuốc ngự y không dùng được, liền lừa gạt nước mắt trân quý của Sâu ta chữa bệnh cho hắc, tại sao không thấy người hiếu thuận với cha mẹ như vậy.”

Mới nhắc tới Tiểu Bạch, nhiệt độ bên trong phòng rơi xuống 10 độ.

“Là người nói cho tiểu Thông tã lót của ta có thể làm người ta yên tâm.”

“Ừ tại sao.”

“Hắc đem mình núp ở bên trong không chịu đi ra ngoài. Rất nhiều ngày.”

“Không lạ, mấy ngày không gặp.”

“Hắc nói với ta cái gì, tại sao một con mèo yêu hắc, còn hắc thì muốn một Lão Thử muối muối đen nhánh.”

“Không để ý tới hắc mấy ngày nữa hắc sẽ không sao.”

“Người nói có cần lên trên lấy một chút cửu chuyển hoàn hồn đan?”

“Ai muốn đã chết rồi sao?”

“Không có, ta muốn cho Tiểu Bạch ăn mấy viên, để cho hắc thông minh một chút.”

“Mấy viên, một viên có thể gia tăng công lực một ngàn năm, ăn mấy viên hắc đâu chỉ lần thông minh, thành tiên cũng còn được.”

“Vậy thì ít nhất ba viên để cho hắc thành thực chút.”

“Ngài không cảm thấy dạng như vậy tương đối vui vẻ? Hắn bây giờ là quý phi không sai,nhưng trên còn có hoàng hậu, phía dưới còn có vô số Tần phi, nếu hắn thành thực, người cũng biết hồ ly tinh đối phó đối thủ biện pháp rất độc ác.”

Tướng tượng Tiểu Bạch trở nên thành thực,thông minh, xinh đẹp, gia nhập cung đình đấu tranh.Chỉ tướng tượng thôi đã cảm thấy gió lạnh thổi qua.

“Sau này chuyện này không nên nói ra, người có thể đi ra ngoài.”

Sâu xoay người muốn đi, phía sau thái tử khẽ nói một câu.

“Tìm một cơ hội người giải thích với hắn,dù hút khô dịch thể của hoàng thượng cũng không tăng được công lực,như vậy sẽ làm thân thể hoàng đế rất đau đớn, lần này cảm gió rét là bởi vì cái kia, nếu có lần sau nữa bảo bọn họ chú ý. Sâu người đang ở đây đổ mồ hôi lạnh sao? Ta còn chưa trách người, ta chỉ là thuận đường nhắc tới,sau này không nên trêu Tiểu Bạch nữa,nói như thế nào nó cũng là mẹ của ta.”

“Hu hu.”

Tiểu Bạch có người chống lưng, sau này không thể chơi, sâu thương tâm chạy ra ngoài, báo cáo mọi người tin tức xấu này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-ho-tieu-bach>